



GREEN SCUM

SPACE ENNUI

Green Scum
SPACE ENNUI

copyright © Green Scum, 2017

ISBN 978-80-7511-369-6

ISBN 978-80-7511-370-2 (epub)

ISBN 978-80-7511-371-9 (pdf)

GREEN SCUM

SPACE ENNUI



* * *

Přistáli jsme. Něčím tak rozhrkaným jsem ještě neletěl. Dosedli jsme a na hlavu mi spadly tři nejty. Kurva.

Otevřely se dveře. Kdosi k nim přistrčil žebřík.

Cestovní společnost „Mars – Your New Home“.

Přistáli jsme mimo hlavní kosmodrom. Nebyli jsme tu za hosty. Byli jsme tu za trestance. I když ofiko jsme byli ti, co potřebujou převýchovu.

Přiletělo nás patnáct. Patnáct maníků, co jim byla Země příliš malá.

„Mars – Your New Hell.“

Naložili nás před tejdnem.

„Ty seš Ziky.“

Ani jsem se neobtěžoval přikejvnout.

„Chceš dělat problémy?“

Teď už jsem přikejv. Týpek v retro overalu vzor Ripleyová mě pohladil taserem. Skoro celou cestu jsem díky tomu v klidu prospal.

Přistáli jsme za vysokou zdí. Vymlácenej beton. Všudypřítomnej červenej prach. Žádněj odvoz.

„Hejbněte sebou. Tohle není vejlet.“

Týpek, co si mě oblíbil už na Zemi, si stoup přede mě.

„Něco se ti nezdá, Ziky? Potřebuješ s něčím pomoct?“

Potřebuju ti nakopat prdel, ty tlustá svině. Akorát že je na to ještě brzo.

„Prdel nakopu já tobě. Ještě budeš prosit, abych toho nechal.“

Šli jsme v zástupu k hangáru. Mars už sice měl atmosféru, ale jako kdyby ji neměl. Lapal jsem po vzduchu.

Přes vysokou zeď probleskovalo světlo. Tam byl ten pravej svět. Uvolněnej, bohatěj a odpočinkovej. My z druhej strany jsme se měli postarat o to, aby takovej zůstal.

V hangáru nás posadili na vozejky. Jeli jsme pod zem.

„Ziky, máš protekci. Budeš bydlet s Mínou. Pro někoho tvýho formátu jen to nejlepší.“

Napadlo mě, jestli s tím tlustým debilem nejsme příbuzní.

„Nejsme, Ziky. Akorát matka díky tobě přišla vo všechny kredity. Budu ti to připomínat. Neboj.“

Aha. Další zhrzená oběť. Asi bych se měl bát.

„Na to nebudeš mít čas, Ziky. Tady to jede takovým fofrem, že tyhle píčoviny nemáš šanci stíhat. Najednou seš posranej a netušíš, kvůli čemu. Bude se ti tu líbit.“

Otevřel dveře cely. U protější zdi stál Mína.

„Tohle je kurva co?“

„To je Mína, Ziky. Tohle je nešťastnej Mína. Je introvert. Je hermafrodit. Má deprese. Budete si rozumět.“

Strčil mě dovnitř. Zabouch dveře. Zvenku na ně poklepal taserem. Znělo to jak nakřáplej umíráček.

Mína mi podal ruce. Všech osm. Díval se stranou. Netušil jsem, kterou mu mám stisknout.

Byl o něco vyšší než já. Hubenej. Modrej. Studenej.

„Já jsem Mína.“

Děsně chraptěl, ale bylo mu rozumět.

„Ziky. Ze Země.“

„Se máš.“

„Myslíš?“

„Jo. Já jsem z planety Free-floating. Nemám ani svou hvězdu. Jsem vykořeněnej. I kdybych se odsud dostal, nemám se kam vrátit. Moje planeta dávno bude někde v prdeli. Jsem hrozně nešťastnej.“

Mína si sed na zem. Chvilí jsem na něj civěl.

„Hele, co tu budu dělat?“

„Asi budeš se mnou. U pásu. Akorát nevím, jak to budeš stíhat.“

„Co stíhat?“

„Přebírání. Přijde mi, že máš nějak málo rukou.“

Sed jsem si vedle něj. Naříz jsem nehtem kůži na předloktí. Vytáh brko. Škrť nehtem o podlahu. Chytil jiskru. Potáh jsem. Nabíd Mínovi.

Hulili jsme a já přemejšlel, co s tím. Moc se toho vymyslet nedalo. Budu to muset nějak přežít. Dal jsem si dalšího práška.

Mína začal tát.

Stáli jsme u pásu. Nekonečnej pogumovanej pás. Dva metry širokej. Nejel moc rychle. Ale i kdyby se hejbal polovičním tempem, bylo to jedno. To, co jsem měl stihnout, jsem nestíhal.

Kdesi na jeho začátku na něj roboti nakládali rozebraný věci, co přestaly fungovat.

3D phablety s kleklým kvantovým mozkiem. Komunikátory s vesmírným tichem. Vyprázdňej databanky. Čtečky všeho a ničeho. Osobní asistenty. Asistenty osobních asistentů. Časový náramky. Kybernetický domácí mazlíčky. Vyresetovaný vyhlazovače vrásek. Mikrocompy, co se odmítly nabootovat. Nevinný e-sloužky, co jim z přetížení vyhořel hard.

Nekonečnej proud elektroniky. Sunul se spolu s pásem. Tuny odpadu, kterej na Zemi najdete na každé skládce. Pokud víte, kde hledat.

Na Marsu skládky nebyly. Všechno se vracelo zpátky do oběhu. Tady se nesmělo mrhat. Ničím.

Stál jsem naproti Mínovi. Jeho osm rukou nepostřehnutelně kmitalo nad pásem. Bylo nás tam třicet dvojic. Počítal jsem to dvakrát. Možná ještě dva týpci byli ze Země. Zbytek posbíranej po vesmírnejch slumech.

Byli jsme krok od sebe. Na zemi u nohou plastový přepravky. Na konci padala přebraná veteš z pásu kamsi dolů.

Když jsme zahlídli čip, procesor, paměť, mikrogenerátor nebo něco v podobným levelu, házeli jsme to do krabice. Norma sedm přepravek za Směnu. Směna měla dvanáct hodin. Přepravka měla třicet litrů.

Makali jsme už dvě hodiny. Měl jsem zaplněný první dno. Mína byl s třetí přepravkou v pülce. Tohle nedám.

Po šesti hodinách pauza. Deset minut. Vymáčkout do huby tubu s jídlem. Chutnalo po umělej hmotě. Zapařenej. K pití nic.

„Při práci se nechlastá, Ziky. Má to jednu výhodu. Se aspoň nezechčiješ.“

Nesměli jsme na záchod. Nesměli jsme mluvit. Nesměli jsme se podrbat. Nesměli jsme nic.

Byli jsme u pásu sami. Nebylo třeba nás hlídat. Každý jsme měli na kotníku Smyčku.

„Tohle je fajn vynález, Ziky. Šlápneš, kam nemáš, a Smyčka se stáhne. Můžeš jít dál, ale chodidlo zůstane na místě. Nejhezčí na tom je, že netušíš, kam vlastně nemáš šlapat. Bejt sebou, stál bych a nehejbal se.“

Odporovalo to sice neohumanismu, kterým se na Zemi oháněj zmrdi z Ligy pro ochranu padlejších, ale tady se asi na tyhle kecý nehraje.

„Dáme ti pak plastový kopyto, Ziky. Jde se s ním hejbat, ale na plesy zapomeň.“

Desetiminutová pauza skončila. Pás se rozběh. Podíval jsem se na Mínu. Sotva znatelně kejv. Jednou rukou ukázal pod pás.

Trochu jsem poodstoupil. Pod pásem byla plná přepravka. Šoup jsem ji nohou za sebe. Kopnul jsem Mínovi prázdnou. Asi tu mám kámoše.

Skončila Směna. Ruce jsem měl vytahány až u kolen. Čekal jsem, co bude. Měl jsem půldruhej přepravky. Asi mě nepochválej.

Stáli jsme nastoupený u pásu. Jeden vedle druhýho.

„Můžete jít. Ziky zůstane.“

Ripley se dostavil osobně.

Všichni udělali vpravo v bok. Mě tam nechali.

„Nic moc, Ziky. I když zas až tak špatný to na začátek není. Myslel jsem, že nedáš ani jednu. Budu hodnej. Asi se už nezměním. Tři hodiny Procházky. To dáš jak nic. Pak máš volno. Vítej v lázních, Ziky.“

Štouch do mě taserem a postrčil ke dveřím, kterejch jsem si předtím nevším. Za nima byla místnost. Čtyři metry na dva. Pár unavených ledek se snažilo zaplašit tmu. Uprostřed běžeckej pás. Kurva. Další pás. Tady je někdo dobře ujetej.

„Ujetý jsme tu všichni, Ziky. Zuj se. Kalhoty a triko dolů.“

Copak. Ten debil je na mladý kluky?

„S sebou bych nešel ani vybírat hovna, Ziky. Tři hodky. Užij si to. Malá rada. Když vydržíš běžet, moh bys to přežít.“

Sebral mi věci. Otočil se. Dveře se za ním zavřely.
Nesnáším procházky, u kterých se běhá.
Ochladilo se. Začlo foukat. Ledovej vítr.
Stoup jsem si na pás a rozběh se. Tři hodčky.
Nekonečný čas.

Ty tři hodiny mě odrovnaly. Nechtěl jsem zmrznout. Většinu času jsem běžel. Asi mě to zahřálo. Asi mě to zachránilo před ztuhnutím. Ale nějak jsem tomu nepřišel na chuť.

Dozorce, kterýho jsem ještě neznal, mě odved na celu. Nepromluvil ani slovo. Akorát se usmíval. Ten úsměv byl za celý proslov.

Byl jsem nasranej. Hodně. Hodně bolavej a hodně nasranej. Pitomá kombinace.

Natáh jsem se na kavalec a zavřel oči. Musím něco vymyslet. Jinak tu skončím.

„Jestli nebudeš plnit normu, tak se další Procházce nevyhneš.“

Ty krávo. Na to bych fakt nepřišel. Mína mi sice pomoh, ale tohle poslouchat nemusím.

„Jsi vůl, Ziky. Musíš přijmout jejich pravidla. Jinak tě sundaj.“

Nebo oni musej přijmout moje.

„Jo. Určitě. Akorát že teď nejsi v pozici, kdy můžeš někomu velet.“

Tak se do hajzlu do té pozice musím dostat.

„Za chvíli je jídlo. Pustěj nás do Studovny. Možná bych tě tam moh seznámit s někým, kdo by věděl.“

Kurva, my budem při jídle studovat?

„Jo. Je to tradice. Sedíš, žereš a studuješ ksichty kolem sebe. Snažíš se přijít na to, kdo tě chce sundat.“

Otevřel jsem oči. Mína seděl na protějším kavalci. Všechny ruce založený na břiše. Koukal na mě.

„Kolik nás tady je?“

„Asi tisíc. Studoven je víc. V tej naší je nás necelá stovka.“

„Jeden gang?“

„Dva. Proxima a Nazi. Proxima je celkem v klidu. Nazi ne. Pokaždý zkoušej, jestli se dají nováčci zhasnout.“ Fajn. Jsem vyštavenej z joggingu. Místo odpočinku mě čeká wrestling.

„Ziky, budeš to muset zvládnout. Nemůžu se do toho míchat. Jsem Neutrál. Takovejch jako já je nás jen pár. Vyvažujem. Pochopíš to. Pozdějc. Dnes to prostě musíš dát.“

„Když ne?“

„Když ne, tak pak nebudeš muset řešit, jak tu přežít.“

Mína sáh za sebe. Vyndal zpod matrace něco, co vypadlo jak mikrobaterka.

„Vem si ji. Lepší do ní nekoukat. Vypaluje oči.“

Neděkoval jsem. Mína to ani nečekal. Zved jsem se. Strčil baterku do kapsy. Protáh se. Pak se otevřely dveře celý. Mohli jsme se jít najíst.

Vešli jsme do Studovny. Velká místnost. Vysoký strop. Stoly a lavice. U jedné stěny dlouhý okno. Tam se podávalo jídlo.

Mína si stoup do fronty. Přestal si mě všímat. Chvilí jsem stál u vchodu. Prošlo kolem mě pár trestanců. Nepřipadali mi převychovaní.

Někteří se podobali lidem. Některí ani omylem. Nikdo si mě nevšímal. Přesto jsem věděl, že mě pozoruje každý. Pozoruje a odhaduje.

Pokrčil jsem v duchu rameny. Každý mi může políbit prdel.

Dostal jsem se k okýnků. Do misky mi robotická paže plácla kus rosolu. Z netěsnících kloubů jí chcala hydraulika. Měl jsem to i s polevou.

Otočil jsem se. Nemoh jsem udělat krok. Předě mnou stáli dva Bízci. Čuměli na mě prostřením okem a krajními rozčileně pomrkávali.

Bízky jsem znal. Domovská planeta katastrof Blíženci. Idioti, co si mysleli, že jim patří Vesmír. Nešlo se s nima domluvit. Šlo je jen kolonizovat. Ty moc vzpurný zavřít.

Žádný hodíme si kostkou a zahrajem si multi-kulti. Dát dvě přes rypák a nalajnovat jim den. Jediný, na co slyšeli.

„Ty prej seš Ziky? Ten novej zmrď?“

Nereagoval jsem. Elastickej chapadla, co měli místo paží, se jim rozčileně vlnily. Skřípce na jejich koncích cvakaly.

„Jsem se kurva na něco ptal.“

Představení začíná.

„Si kurva vyližte prdel.“

Bízci na okamžik strnuli. Chapadla se zvedla.

„Ale no tak. Nějaký problém?“

Overall Ripley osobně. Kdyby Bízci nevejrali furt jen na mě, tak by ho viděli taky.

Neochotně uhnuli. Prošel jsem mezi nima. Sed si na kraj lavice. Položil misku na stůl. Až Ripley zmizí, budeme pokračovat.

Díval jsem se na všechny a na nikoho. Navenek nevidomej pohled. Mozek si ukládal data. Studoval jsem ksichty.

Skoro žádný se mi nelíbil.

DLoubal jsem do rosolu. Dobrý hnus.

Přemýšlel jsem, co s Bízka. Overall Ripley stál u dveří. Moh zmizet kdykoliv. Měl bych něco vymyslet. Hned.

Zatím jsem věděl jen to, že je sám nedám.

O stůl předě mnou seděl nějaký malej skřet. Seděl zády. Neviděl jsem mu do ksichtu. Pak se pootočil. Ten profil nešlo splít s ničím. Sloní svíčka.

Metrová vychrtlá Sloní svíčka.

Dřív si lidi mysleli, že planety Proximy Centauri, naší nejbližší hvězdy, jsou domovem dalších lidí. Se kterejma budem kamarádit.

Velký hovno.

Na planetách kolem Proximy jsou akorát mikroorganismy. A kamarádit se nechtěj. Na těchhle planetách se nepřistává. Nebo jo, ale nesmí vám vadit,

že už neodletíte. Ty malý svině se dostanou úplně všude. A je jim jedno, jestli máte zavřeno.

První tvorové, který sice jak lidi moc nevypadali, ale dali se snýst, bydleli o kus dál. Luytenova hvězda a víc dozadu.

Sloní svíčky žily někde tam. Nevím úplně přesně. Nejsem astronom. Jsem zloděj a podvodník. Nemůžu umět všechno.

Parkrát jsem se s nima na Zemi potkal. Obrat je o kredity bylo snadný. Jak nakopat prdel miminu. Trocha křiku, ale jinak bez rizika.

Tihle týpci měli nateklej ksicht. Odulej a nechutnej. Bylo zajímavý, že i jim samým připadal hnusnej.

Když u nich přistáli první kolonizátoři ze Země a vztyčili vlajku, že planetu zabíraj, něco se jim nezdálo. První zpráva, co odeslali zpátky na Zem, byla o tom, že se jim planeta zdá nějaká nasraná.

Moc lidí nevědělo, že to jsou chodící kondenzátory. Nosili v sobě tolik elektriny, že by rozsvítili Mars i s okolím. Dokázali ji uvolnit, když jim šlo o kejhák. Nebo když ucítili bolest. Velkou bolest.

Hodlal jsem Sloní svíčky zařídit to druhý. Hodlal jsem ho bolestí rozbřečet.

Koutkem oka jsem zahlídl, že Ripley udělal krok ke dveřím. Pootevřely se. První Bízec vstal.

Přeskočil jsem stůl. Chytil Sloní svíčku pod rameny. Vyhodil ho nahoru. Vážil sotva dvacet kilo. Naštěstí.

Vylít do vzduchu. Popadl jsem ho za kotníky. Pevně. Opsal jsem s ním kruh, a pak mu třásknul hlavou o hranu stolu. Co to šlo.

Ozval se nářek. Ne výkřik, ne chroptění nebo zaječení. Nářek.

Jak když přijdete o někoho blízkýho a chcete na celý svět vyřvat svou bolest.

Další otočka, a pak jsem Sloní svíčku pustil.

Letěl na prvního Bízka. Ten ani nestihl nastavit chapadla. Překvapeněj, udiveněj, idiotskejš Bízec.

Sloní svíčka mu dopadla na hrudník. Vybuchla. Elektrické oblouk. Bízec v prdeli. Už je to jeden na jednoho. Sice to ještě furt nedávám, ale je to vyrovnanější. Navíc jsem doufal, že to tímhle neskončí.

Neskončilo. Energie a teplo, uvolněný Sloní svíčkou, aktivovaly čidla. Došli jsme sprchu mimo pořadí. Plus nám nějaký sjetý dýdžej pustil sirénu.

Overall Ripley byl zpátky. Stál ve dveřích. Koukal na tu spoušť. Pak zvedl prst a ukázal na mě. Zvedl jsem prst a ukázal na něj taky.

Nemoh jsem si pomoci.

Asi mě teď čekalo něco výživnějšího než Procházka.

Pokrčil jsem v duchu rameny. Siréna chytila dobrou rytmus.

Začal jsem popovat.

Odvedli mě o patro níž. Teda, spíš odtáhli. Nechodím dobrovolně tam, kam nechci. Rval jsem se s nima, ale bylo jich víc. A měli větší sílu.

Dozorci. Zkurvený dozorci.

Vzadu za nima Overal Ripley. Aby si neumazal ruce. Sráč.

Asi se tak nejmenoval, ale tohle jméno mu zůstane. A až mu ho vypálím na čelo, bude ho mít na očích pokaždý, když projde kolem zrcadla. Overal Ripley – Sráč.

Táhli mě a tloukli. Ne tak, aby mi něco zlomili, ale dost.

Vrátím jim to. Přisahám, že jim to vrátím.

Vtáhli mě do místnosti. Na protější stěně tapeta. Zapadající slunce nad oceánem. Modrej oceán. Malíř barvoslepej. Oceány jsou černý.

Zbylý stěny, strop i podlaha z nerez. V podlaze kanálek.

Uprostřed stůl. S umělohmotnejma kurtama. Vedle stolu rameno. Dva klouby a půlkulatá hlavice.

Věděl jsem, co to je. Bič. Elektronickéj bič. O takovém se otrokářům nesnilo. Dokáže vám ohebným provazcem, zářícím a spleteným z paprsků, svlíknout záda z kůže.

Dokáže se na jedno místo trefit třeba tisíckrát za sebou. Jde nastavit intenzita, frekvence.

Práskne vedle vás a vám úlevou vyhrknou slzy a ten zkurvenec vám ve zlomku vteřiny druhým švihnutím vyrazí mozek z hlavy.

Poprvé jsem na Marsu dostal strach.

Nebál jsem se bolesti. Báł jsem se, že zemřu. Nechtěl jsem zemřít. Měl jsem pár nevyřízených účtů. V Pekle by mohli být nasraný, že k nim nakráčím s dluhama.

Připoutali mě ke stolu. Ležel jsem na břiše. Hlavou k tapetě. Když jsem se opřel o bradu, viděl jsem ji. Slunce zapadalo. Oceán šuměl. Bylo to uklidňující.

Dopadla první rána.

Bolelo to. Hodně. Skousnul jsem zuby, ale stejně jsem byl slyšet. Do hajzlu. Ziky si stěžuje. Ziky tvrdák. Ziky, co se před nikým nikdy neposral.

Dopadla druhá. Pak třetí, čtvrtá a pátá.

Pauza. Polykal jsem slzy. Kurva. Kurva kurva kurva. Přece se neposeru.

Dvě rány těsně za sebou. Tak těsně, že splynuly v jednu. Centrum bolesti to tak pobralo. Bolest mě obklopila, zalehla, utěsnila.

Snažil jsem se zablokovat. Odpojit se od těla. Odejít. Počkat někde vedle, až se to přežene. Pak se opatrně vrátit a spočítat škody.

Nepodařilo se.

Měl jsem tyhle techniky víc cvičit.

Cejtil jsem, jak mi ze zad stejká krev.

Další rána.

Měl jsem rozkousaný rty. Polykal jsem krev. Ze zad mi tekla krev. Bezednej Ziky. Jedna velká nádrž plná krve. Načepuju vám se slevou.

Koukal jsem na zapadající slunce. Na modrej oceán. Oči zaplavený potem. Chrčel jsem. Nešlo to ovládnout. Nedával jsem to. Neměl jsem na to.

Rány dopadaly. Elektronickéj bič se neunaví. Je mu všechno u prdele. Nedá se dojmout.

Další ránu jsem dostal přes zátylek.

Propadal jsem se do bezvědomí.
Slunce zapadlo.
Oceán zčernal.

Probudil jsem se na cele. Zatažená mříž. Halogenka u stropu svítila jen napůl. Trucovala.

Ležel jsem na kavalci. Na bříše. Záda pulsovaly jak kvasar. Přílivy bolesti se střídaly s přílivama nesnesitelné bolesti.

„Docela slušný tempo.“

Pootočil jsem hlavu. Mína seděl na druhým kavalci. O některý ruce byl opřenej. Některý měl založený.

Jasně. Vždycky jsem měl slušný tempo. Ve všem. Žádné ztracené šampón. Nikdy jsem nebyl obklopen davem. Šedivým spolkem bezduchých.

„No, tady je dost na hovno vyčnívat. Seš tu dva dny. Stihš toho tolik, co jinej nedá za celý pobyt.“

Jo. No a co. Prostě to tak mám rozdaný.

„Jestli tu chceš přežít, jestli se chceš odsud dostat, nesmíš vyčnívat. Všechno, co vyčnívá, dřív nebo pozděj někdo zastříhne.“

Do prdele. Ještě chytrý kecy ze života.

„Nevztekej se. Jsem jedinej, kdo ti může pomoci. Tak mě nezkoušej nasrat.“

Nikdy jsem se nikoho o pomoc neprosil. Nechtěl jsem bejt nikomu zavazanej.

„Nemusíš mě prosit. Sám to ale nedáš.“

Kurva. Kdyby aspoň ty záda tak nebolely. Zkusil jsem se nadzvednout. Záplava bolesti se mi snažila roztrhnout mozek.

„Nehejbej se.“

Mína se zved. Přistoupil ke mně. Periferně jsem viděl, že nade mě vztáh ruce. Příliv nesnesitelného tepla. Měl jsem pocit, že se začínám škvařit.

„Vydrž to.“

Kurva. Co mám vydržet?! Nechci nic vydržet. Seru na vydržení. Seru na všechno.

Zakous jsem se do kavalce. Prsty zatnutý. Zkroucený. Vzlykající.

Bolest se stupňovala a klesala. Horská dráha bez vozejků.

Nevím, jak dlouho to trvalo. Pojem o čase se ztratil. Jako spousta dalšího.

Pak bolest klesla a už se nezvedla. A zase klesla. Padala dolů. Nabrala zrychlení. Vracela se do normálu.

Ležel jsem na bříše. Záda bolely, ale normálně. Šlo si toho nevšímat. Mína je šaman.

„Jistě. Šaman. Prostě to umím. Víc o tom nechci mluvit. Tečka.“

Posadil jsem se. Šlo to. Seděli jsme s Mínou naproti sobě.

„Hele. Nevím, co tu chceš udělat. Ani to vědět nechci. Ale jestli nezapadneš mezi ostatní, tak neuděláš nic. Jsem Neutrál. Můžu ti pomoci.“

„Jak?“

„Seznámím tě s Deviantem.“

„Fajn jméno.“

„Jo. Je na něj pyšnej. Jinak je ale v klidu. Zítra ti ukážu, kde ho najdeš. Dokáže hodně. Pokud s ním najdeš společnou řeč.“

„Když nenajdu?“

„O tom nepřemýšlej. To bys pak měl doopravdy život na hovno.“

Fajn. Takže zejtra budu dvanáct hodin přebírat odpad. Pak si dám Procházku. Pak se skamarádím s Deviantem. Fajn program.

„Procházku odbouráme. Řeknu ti jak.“

Mína si zamnul několik rukou. Pak začal povídat. Znělo to dobře. Jo, znělo to docela dobře. Mohlo by to fungovat.

Záda přátelsky bolely.

Halogenka trucovala.

Stál jsem proti Mínovi. Mezi náma pás. Nekonečnej pás plnej odpadu.

Vybíral jsem elektronický součástky a házel je do přepravky. Šlo mi to zoufale pomalu. Záda se ozvaly při každém pohybu. Ale šlo to zvládnout. Přijatelná bolest.

Dokázal jsem ji dostat z hlavy. Dokázal jsem na ni nemyslet. Nevšímat si jí.

„Hele, systém kontroly jde vychcat jen jedním způsobem.“ Mína si poškrábal modrej krk.

Jo. Někoho uspím a vezmu si, co nasbíral.

„To by asi nešlo. Všude jsou kamery. Jestli sis nevším. Maj nás neustále pod dohledem.“

To je skvělý. Pokecám si s Deviantem a dostanu to nahraný.

„Jde to občas obejít. Jako všechno. Jsme půl kiláku pod povrchem. Odtud se blbě utíká. Navíc není kam. Sledují nás, ale nepřeháněj to.“

„Fajn. Co s těma přepravkama?“

„Hologram. Nic jinýho nefunguje.“

Jasně. Hologram. Prima věc. Dost to pomáhá, když něco seknete a chcete, aby se na to přišlo co nejdýl. Menší iluzi udělá čip velkej jak nehet. Akorát jsem neviděl, že by se tu někde válely.

„Mám je v kavalci. Mám jich dost. Dost na to, aby ses stih naučit přebírat.“

Tohle mi lehce nesedělo. Tak kde to kurva jsem? V lapáku, kde mě málem umlátí k smrti, nebo někde na vejletě?

„Vole Ziky. Říkal jsem ti, že jsem Neutrál. Pendluju mezi trestancema a dozorcema. Vyvažuju. Všichni tu chtěj přežít. Na obou stranách.“

„A to ti jako nechaj tyhle hračky?“

„Tobě asi na sále vymlátí mozek. Mám privilegia. Dostanu se k různějším věcem. Neprohledávaj mě. Pokud nenastane Beta.“

Ty krávo, nějak to nepobírám. Nejsem tupej, ale nálož dárků, co jsem tady dostal, mi zpomalila převody. Co je do hajzlu Beta?

„Když umře dozorce na něco jinýho než na vysoký věk, to je Beta. Zažil jsem to jednou. Srovnali nás všechny. A bylo jim u prdele, kdo je Neutrál.“

Dobře. Měl jsem sice tisíc otázek, ale spolkl jsem je. Mám spoustu času. Položím je pozděj.

„Takže proběhne to jak?“

„Normálně. Budeš házet přebranej sajrajt do přepravky. Naházíš tam, co půjde. Po dvou hodinách tam mrskneš čip s hologramem. Do předposlední ne. Tam jen naházíš, co zvládneš přebrat. Poslední zůstane prázdná. Nemůžeš splnit normu hned třetí den.“

Fajn. Takže mi bude jedna a půl chybět. No, aspoň se dostanu na Procházku.

„Po tom, co sis užil na Sále, tě nechaj bejt. Možná ti típnou večeri. Budou mít kecy, ale vynechaj tě. Víš, Ziky, musíš si uvědomit jedno.“

Zved jsem hlavu.

„Ten tvůj Overal Ripley, co tě má tak rád, tě nechce hned zabít. Chce, abys tu vydržel co nejdýl. Abys ocenil ten bohatěj program, co ti připravil.“

Jasně. Overal Ripley. Co mu něčím hodně žhavým popíšu čelo. Možná má teď navrch. O to víc bude překvapenej, až se to překlopí.

Uběhly dvě hodky. Vysypal jsem z rukávu do dlaně první čip. Mrsknul jsem s ním do přepravky. Byla plná. Dobrý kouzlo.

Kouk jsem na Mínu. Spokojeně přikejv. Začal jsem plnit další. Čas ubíhal. Pomalu a líně. Chtělo se mi spát. Měl jsem chuť na jointa.

Stál jsem u pásu. Půl kilometru pod povrchem Marsu.

„Dnes je to lepší.“

Overal Ripley na mě koukal. Já jsem koukal do země. Nechtěl jsem, aby poznal, co si myslím.

„Jedna a půl přepravky ale chybí. Co s tím uděláme?“

Že bysme šli na procházku, debile? Trošku se nadejchat čerstvého vzduchu?

„Na Procházku to je. Ale jsem v jádru hodnej člověk. Chápavej. Dneska přimhouřím oko.“

Fakt děkuju. Zmrd přimhouří oko. To jsem vřdycky chtěl zažít.

Overal se na mě ještě chvíli koukal. Pak se otočil. Odcházel. Ne že by se mi ulevilo. Ale líp se nechalo. To jo.

„Máme teď volno. Můžeme za Deviantem.“

Hlas Míny mi zazněl za zády. Udělal jsem čelem vzad. Koukal se na mě a usmíval se. Ten úsměv mi k němu nesešel.

„Hele. Byls mi představenej jako nešťastnej introvert. A ty se furt tlešíš.“

„Nesmíš věřit všem kecům, co slyšíš. Ber to jako mimikry. Jdeme?“

Jo. Jdeme. Poznám dalšího pošahanýho modela z tohohle spolku. Třeba to k něčemu bude. Třeba to bude k hovnu.

Procházeli jsme chodbou. U stěn stály hloučky trestanců. Někteří se tvářili drsně. Někteří na mě dělali nasraný ksichty.

Asi jsem se měl bát. Mrzelo mě, že je zklam. Nebojím se. Na takovýhle píčoviny jsem ve svém životě nikdy neměl čas.

Většina trestanců byla z Vesmíru. Ze Země jen pár. Stejně poměr, jak naše parta u pásu.

Někteří se podobali lidem. Někteří byli s vizáží totál jinde. Málo rukou a nohou. Mnohem víc chapadel, klepet a podobně. Většinou stejně velký jak já. Pár menších. A pár, kterejm jsem byl do pasu.

K těmhle patřil i Deviant.

Seděl na stoličce na konci chodby. Před mříží, za kterou byla jeho cela. Seděl. Já stál. Koukali jsme si do očí.

Deviant. Měl ruce. Klouby s obrovskými kostnatými výrůstky. Absence krku a malá, na stranu nakloněná hlava. Dvě malé oči. Spláclej nos a široká ústa. Z koutků mu co chvíli vyrazil jazyk. Z každého koutku jeden.

Obrovskej hrudník. Dva sloupy navlečený do žlutých kalhot. Kulatý chodidla. Na Zemi je maj sloni. Co jsou vycpaný po muzeích.

Deviant byl Čita. Domovská planeta na Okraji. Nepoddajnej národ. Zkolonizovanej, ale nezlomenej. Co jsem věděl, nebyla s nima prdel.

„Tak ty seš ten Ziky.“

Jo. Já jsem ten Ziky. Koukám, že jsem populární. Dokonce i velkej Deviant zná mé jméno.

„Nebud' drzej. Přetrh bych tě dřív, než bys napočítal do jedny.“

Jasně. Už na mě zase někdo dělá bu bu bu. Rozhlíd jsem se po stěnách. Kouknul na strop.

„Kamery nejsou vidět. Ale bud' v klidu. Na tomhle konci chodby většinou nefungujou. Jako třeba dnes. Co se tu stane, zůstane mezi náma.“

Prima. Jsem utahanej po dvanáctihodinovej šichtě. Nemám ani pitomej nůž. Devianta Čitu mám tak blízko, že bych na něj dosáh. Míno, fakt děkuju.

„Přišli jsme se dohodnout. Přišli jsme pro radu.“

Deviant se podíval na Mínu.

„Do prdele, vypadám snad jako nápopvěda?“

Chtěl jsem říct, že nevypadá. Pak jsem to spolk.

„Nemáme moc času. Ziky tu potřebuje přežít. Jde po něm Overal. Tohle já neporeším.“

Deviant si přešel kloubama o klouby. Znělo to, jako když Overal přejížděl taserem přes mříže cely.

„Overal je docela velkej problém.“

Deviant přestal rachotit. Svěsil ruce podél těla.

„Možná by s tím něco udělat šlo. Co za to?“

Že bych mu třeba umyl záda? Mám hovno. Nemám co nabídnout. Celá debata mě začínala srát.

Deviant se rozhod.

„Promyslím to. Něco bych chtěl. Sám se k tomu nedostanu. Ziky by moh. Aspoň podle pověsti, co přijela před ním. Přidte zejtra. Dohodnem se.“

Šli jsme zpátky. Už na mě nikdo blbě nečuměl. Spíš koukali udiveně. Asi si nemohli srovnat v hlavě, že mě Deviant nerozebral.

Šel jsem vedle Míny. Všechno mi přišlo nějaký levý.

Na hovno.

Z hlavní chodby, kde byly cely, odbočovalo několik dalších. Na rohu jedné odbočky stál týpek. Pozemšťan. Vysokej, udělanej. Vyholená hlava. Triko s utrženejma rukávama. Pokérovanej ruce. Pokérovanej ksicht. Černý kalhoty a vysoký šněrovací boty.

Týpek, kterej si myslel, že vypadá drsně. Čuměl na mě. Nemrkal. Neuhnul pohledem. Stojící drsnej problém.

Už mě docela točilo, jak se tady každej snažil udělat dojem. Chápal jsem, že tu chtěj všichni přežít. Akorát že maska nebezpečnýho maníka nebylo to pravý. Myslím to pravý, co by něčemu pomohlo.

Tam, kde jsem se dřív pohyboval, tihle týpci byli k smíchu. Ti opravdu nebezpečný, z kterejch jsem měl respekt, byli za šedivý a nenápadný.

No jinej svět.

Týpek udělal dva kroky a zastoupil mi cestu.

Mína ho obešel a pokračoval dál. Já jsem nic obcházet nechtěl. Zastavil jsem se. Metr od debila.

„Ty seš Ziky.“

Ani jsem se nenamáhal přikejvnout.

„Děláš nám problémy.“

Pokrčil jsem rameny. Problémy jsem začal dělat devět měsíců předtím, než jsem se narodil. Doteď jsem ani jeden den nevynechal.

„Berou nás ze Země jako jeden gang. Jsi nám dost posral reputaci.“

Ty krávo. Von zná cizí slova. Vzdělanej drsnej debil.

„Tě varuju. Buď se budeš chovat podle pravidel, nebo tě sundám.“

Kurva. To je tempo. Sotva jsme se poznali a už mě chce poslat pod kytky.

„Vyser si voko.“

Moje diplomatická odpověď se mu nelíbila. Zrudnul. Na čele mu naběhla žíla. Zatnul pěsti. Zjizvený klouby zbělaly. Udělal půlkrok ke mně. Skoro jsme se dotýkali nosama.

„Řek sis vo to.“

Nehejbal se. Zhluboka dejchal. Děsně dramaticky.

Přišlo mi to dlouhý. Nerad někde postávám, když nechci. Rozhod jsem se, že tu schůzku utnu.

„Uhni mi z cesty. Počítám do tří.“

Ten kretén si fakt myslel, že začnu počítat. To je neuvěřitelný, jak jsou někteří týpci důvěřivý. Místo aby po mně hráb, čekal, až se dostanu k trojce.

Neřek jsem ani jedna. Nejsem idiot a neměli jsme počty.

Nabral jsem ho kolenem mezi nohy. Ze všech sil. Řek bych, že jeho plodný období skončilo. Než mu bolest dorazila do mozku, chytil jsem mu hlavu, abych se dobře trefil a vzal ho čelem.

Nos zaraženej. Ksicht hezky rovnej. Žádný výstupky.

Složil se na zem. Těsně předtím, než mu dopadla hlava na podlahu, jsem mu pod ni strčil botu. Nechtěl jsem, aby si navíc udělal bouli.

Mína seděl v cele na kavalci. Sed jsem si naproti němu.

„Jste si to vyříkali?“

Příkejv jsem. Jo, vyříkali. Probrali jsme všechno.

Měl jsem děsnou chuť na jointa. Akorát že jsem ho neměl z čeho ubalit.
„Deviant má přístup k trávě. Když s ním budeš zadobře, budeš mít i jointa.“
Fajn. Prima. Devianta si musím předcházet. Budu na něj hodnej. Slibuju.
Pokud mě nevytočí.

„Myslíš, že Deviant je schopnej odstavit Overala?“

Mína tu otázku zvažoval. Koukal někam nade mě. Pak příkejv.

„Jo. Dokáže toho dost. Myslím, že zvládne i tohle. Jediný, na co nemá, je dostat nás odsud.“

Jo. Dostat se z těchto sraček. Komplikovanej problém. Nešlo jen o to zmizet z lágru. Na Marsu se nemáte kde skrejt. Nebo jo, ale ne na dlouho. Takže problém stál, jak zmizet z planety, aniž by si toho někdo všim.

Neměl jsem se nechat chytit.

„Tos neměl. Akorát že dumat o tom ti moc nepomůže. Koliks dostal?“

Kolik jsem asi moh dostat. Vysál jsem kredity celému jednomu ročníku spořivejch. Dali mi doživotí.

„A ty myslíš, že utečeš.“

Samozřejmě. Uteču. Akorát jsem si nebyl jistej, jestli mám o tom s Mínou kecat. Neznal jsem ho. Neznal jsem tu nikoho.

„Když nebudeš nikomu věřit, tak tu zkejsneš nafurt.“

Ty krávo. Tyhle filozofický debaty mě fakt berou. Změnil jsem téma.

„Jak to tu vypadá? Zatím jsem toho moc neviděl.“

„Taky nevidíš. Pokud dozorcí neusouděj, že se jim hodíš i někde jinde. Jsme na samým dně. Pod náma už nic není.“

„A nad náma?“

„Nad náma jsou patra. Různě vysoký. Je jich sto pade. Celkem půl svislýho kilometru.“

„Výtahy?“

„Spousta. Každěj výtah je past. Kamery. Zablockování. Vyhladovění. Uspání. Na co si vzpomeneš.“

„Schodiště?“

„Dvě. Po každějch patnácti patrech mříže. Skenery. Navíc to je půl kiláku do docela prudkýho kopce.“

„Jdou sehnat plány?“

„Myslíš stavební plány?“

„Přesně. Musí to mít někde slabý místo. Všechno má vždycky slabý místo. Je šumák, jestli jde vo soft, nebo vo hard.“

„Asi by sehnat šly. Poptám se.“

„Devianta?“

„Ne. Nebudu ho otravovat prkotinama. Poptám se Mikiho.“

Ty jo. Další týpek z tohohle panoptika.

„Je vetešník. Dokáže toho obstarat hodně. Navíc rozumí elektronice. Zvládne postavit komp i z vyřazenýho mrazáku.“

„Dostanu se tu na síť?“

„Ne. Nevím o tom, že by se to někomu povedlo.“

Fajn. Takže to budu muset řešit postupně. Deviant mě zbaví otravného Overala. Pak potřebuju zapadnout a nevyčnít. O to se postará Mína. Potřebuju komp a plány. Vetešník Miki. Nakonec se musím dostat na síť.

„Dobrý je, že toho nechceš moc. Hlavně to nevyčnívání se mi líbí.“

„Jasně. Budu si dávat víc bacha.“

„Spíš se míň ser do okolí.“

Jo. Budu se míň srát do okolí. Pokud se okolí nebude srát do mě.

Převracel jsem si všechno v hlavě. Dostanu se odsud. Musím. A pak si to s tou sviní, co mě na Zemi poslala cajtům rovnou do náruče, srovnám. Jednou provždy.

Natáhnul jsem se na kavalec. Zavřel oči.

Dělal se hezkej večer.

Zavřel jsem oči, ale spánek nepřicházel.

Mám to na doživotí. Strašně dlouhý trest.

Tu noc, kdy mě dostali, si budu pamatovat ještě po smrti.

Byl jsem u sebe doma. Šestý patro. Zastrčený byt nedaleko centra Londýna. Krok od Temže. Starej barák. Se starým systémem rozvodů. Spousta únikovejch cest.

Nebyl jsem paranoidní, ale vždycky jsem počítal s tím, že mě můžou najít. Tu noc mě našli.

Jedni se dobežovali do dveří. Další šli přes okna.

Nežil jsem v pevnosti. Ale i když použili všechno, co mohli, měl jsem deset vteřin.

Cajt se činili. Dveře se prohnuly pod úderem robota. Plocha kolem zámku se začala žhavit.

Okna se vysypala. Strhli závěsy, co byly za nima. Čekaly je titanový desky.

Byl to dobrý byt. Třeba raketomet by ho sice dostal hned, ale zas tak nebezpečnej jsem nebyl. Navíc spolu se mnou by to odsrala i spousta nevinnejch. A důležitějch.

Nedaleko centra Londýny nebydlely nuly.

Šestá vteřina. Aktivoval jsem dekl v koupelně. Zvedl se spolu se dnem sprchovýho koutu.

Osmá vteřina. Byl jsem pod úrovní koupelny. Sprcháč se narovnával.

Desátá vteřina. Dveře i desky u oken začaly povolovat. Koupelna v normálu.

Po celým bytě začaly vyskakovat plameny. Vydávaly žár. Nešly uhasit.

Slejl jsem. Skoby chycený do zdi. Šachta, kterou byste nenašli na žádných plánech. Úzká, zatuchlá. Vedla kolmo dolů. Pod úroveň baráku. A pak dál k Temži.

Asi v polovině, někde na úrovni druhýho patra, byly ve stěně šachty dvířka. Šly odtlačit rukou. Byly čtvrt metru silný. Mělo to svůj důvod.

Za nima vodorovnej tunel. Vlez jsem do něj.

Nikdy nesmíte prchat bezhlavě. Utíkat ze všech sil a nepřemejšlet. Pak vás chytí do náruče malý děčko.

Musíte kličkovat. Zametat stopy. Dělat nelogický věci.

Toho, kdo vás honí, musíte svou nevypočitatelností přivést k zoufalství.

Dvířka se za mnou zaklapla. Neprodyšně.

Popolez jsem pár metrů. V šachtě vybuchlo peklo. Další plameny. Žár. Povrch dvířek se s okolní stěnou spekl v jednotlitou plochu.

I přes izolaci jsem cejtíl žár.

Odhadoval jsem, že je šachta nejmní na hodinu zaměstná. Lezl jsem dál. Pak jsem odjistil další dekl pod sebou. Seskočil do pokoje.

Nerozsvítil jsem. To za mě udělal někdo jinej.

V pokoji tři cajti. Zásahovka. Kombinézy. Neprůstřelný vesty. Černý přílby. Spuštěný hledí. Neosobní roboti. Čekali na mě.

Jeden vystřelil síť. Druhej mě trefil narkotizační pistolí. Třetí stál a nedělal nic.

Propadal jsem se do bezvědomí. Podlomily se mi kolena. Klesl jsem. Opřel se o ruce. V hlavě jsem měl prázdno. Nedokázal jsem přemejšlet. Nedokázal jsem pobrat, jak na tohle mohli přijít.

Třetí cajt si sundal přílbu. Na ramena mu spadly rudý vlasy. Rudý jak oheň.

„Budu jako tvoje sestra, Ziky. Mně jedinej můžeš věřit.“

Tohle mi říkala a já jí nakonec uvěřil. Svěřil jsem se jí se vším. I s tím, jak dokážu zmizet, i kdyby mě našli.

Propadal jsem se do bezvědomí. Prázdno v hlavě nahradil obrovské vztek. Nenávist. Touha po pomstě.

Dostanu tě, Sáro. Dostanu tě a pošlu do pekla. I kdyby mě odvezli na konec Vesmíru, vrátím se. Slibuju.

Převalil jsem se na bok.

Spánek pořád nepřicházel.

„Ten vetešník Miki. Co je zač?“

„Myslel jsem, že už spíš.“

Jo, rád bych spal. Kdyby to šlo.

„Miki je Kaiser. Souhvězdí Perseus. Tam odněkud. Prosperující planeta. Dokud se na ně nenasrala jejich hvězda. Museli se stáhnout pod zem. Ti, co zbyli.“

Aha. Takže se tady musí cejtit dobře.

„Nevím. Ale nijak vytočeně nevypadá.“

„Co proved?“

„Přistáli u nich Kolonizátoři. Smíšená posádka. Pozemšťani a Bízci. Standardní mise. Doplňli zásoby. Vzali sebou dva domorodce. Jeden byl Miki.“

„A?“

„Mimo Mikiho se na loď dostal i jeho syn.“

Nic jsem neříkal.

„Při letu zpátky do Sluneční soustavy probíhala převýchova. Znáš Bízky.“

Jo, znám ty zmrdy. Nedávno jsem s dvěma měl spor.
„Mikiho syn u toho zařval. Bízci jsou fakt hovada. Nebylo to prej nic hezkýho.“

Převalil jsem se na kavalci.

„Jak jsem už říkal, Miki je Kaiser. Zvláštní rasa. Géniové přes elektroniku. Navíc dokážou metamorfovat. Což tenkrát nikdo z posádky nevěděl.“

Doved jsem si představit, že to tam asi muselo bejt napínavý.

„Nedokážeš si to představit. Byl to masakr. Miki je sundal všechny. Jednoho po druhým. Měl na to čas. Cesta zpátky trvala půl roku.“

Dobrý. Fakt dobrý. Standardní posádka Kolonizátorů je čtyřicet maníků. Pokud je Miki odrovnal všechny, musel bejt něco jak Batman.

„Nemusel bejt Batman. Stačilo, že je Kaiser.“

Vrtalo mi hlavou, že je ještě naživu. Za něco takovýho ho měli rozprášit na atomy.

„Miki není vůl. Všechny vyházel do Vesmíru. Nejdou najít. Žádný důkazy, nic.“

„Neříkej mi, že když přiletí loď bez posádky, že někdo uvěřil tomu, že všichni vyrazili na procházku a zapomněli se vrátit.“

„Miki je génius přes elektroniku. Nezapomeň. Přeprogramoval hlavní počítač. Oficiální verze byla ta, že posádka zešílela a spáchala hromadnou sebevraždu.“

„Tjehle pohádce někdo věřil? To je tak pitomý, že to přece nikdo nemoh brát vážně.“

„Taký to nikdo vážně nebral. Akorát nebyl jedinej důkaz, že to bylo jinak. Rozebra-li loď na šroubky. Nic. Zkoušeli se Mikimu dostat do mozku. Nic. Víc infa bys našel v černej díře.“

„Proč teda sedí?“

„Protože všichni věděli, že je to jeho práce. I když mu to nešlo dokázat. Proběh vykonstruovanéj proces. Dostal doživotí. Tady. Na Marsu.“

Skvělý. Ty krávo. A to jsem si myslel, že jsem nebezpečnej. Jsem mimino. Bezbranný, neškodný mimino.

„Miki má jako jedinej tři Smyčky. Jednu kolem krku. Dozorci i tak kolem něj choděj po špičkách. Spravuje tu všechno, co se posere. Má práci až do konce života.“

Nebyl jsem si jistej, jestli se chci vůbec s Mikim potkat.

„Neboj. Miki se ti bude líbit. A ty se určitě budeš líbit jemu.“

Jasně. Kámoš zabiják.

Převalil jsem se na druhý bok.

Chci spát.

Propad jsem se do spánku. Rozevřel svou bezednou náruč a pohltil mě.

Stál jsem po širým nebem. Uprostřed Arény. Byla noc. Na nebi nebyla vidět jediná hvězda.

I když nic nesvítilo, viděl jsem. Všechno mělo modrej nádech. Travnatej povrch i tribuny kolem. Zvedaly se do obrovské výše. Abych dohlíd na jejich vrchol, musel jsem zaklonit hlavu.

Z otevřené protějšší brány něco vyběhlo. Brána se zavřela. Tvor se ke mně pomalu blíží.

Stál jsem nehnutě a nevěděl, co mám dělat.

„Musíš bojovat o život, Ziky.“

Ten hlas mi rezonoval v hlavě. Znal jsem ho, ale nedokázal jsem ho zařadit.

Tvor se zastavil pár metrů přede mnou. Byl o hlavu vyšší. Široká tlama. Zív. Spatřil jsem spoustu zubů. Bylo jich tolik, že jsem nechápal, jak se mu mohly do tlamy vejít.

Měl čtyři končetiny, na kterých stál. Další měl omotané kolem sudovitého těla. Chapadla.

Jedno se pomalu rozmotalo. Strnulo asi metr nad zemí. Pak se začalo blížit ke mně.

Na konci mělo hadí hlavu. S nehybnýma, diamantovýma očima. Hlava se zastavila těsně před mým obličejem.

Pak se rozevřela. Python chystající se polknout. Viděl jsem mu hluboko do jícnu. Pulsující svaly. Čekaly na potravu.

„Musíš bojovat o život, Ziky.“

Jasně. Díky. Byl jsem tomu hlasu vděčnej. Byl se mnou. Nenechal mě samotnýho.

Chtěl jsem zvednout ruku. Chtěl jsem pythoní hlavu udeřit. Zastrážit. Odehnat. Šlo to strašně těžko. Ruka jako kdyby byla připoutaná k olověnému bloku. Zvedal jsem ji vši silou. Vůlí jsem jí vnucoval, co má udělat.

Vyčerpanej jsem ji dostal do úrovně ramen. Natáh jsem ji před sebe. Pot se ze mě l. Otočil jsem ruku dlaní vzhůru. Sevřel prsty. Mimo prostředníčku.

Celýho idiotského pythona jsem vyfakoval.

Nemoh jsem víc udělat. Prostě to nešlo. A když něco nejde, opravdu nejde, tak na to seru.

Ozvalo se zasyčení. Snášel se na mě závoj slin. Dopadaly, ale necítil jsem je. Hlava se zvedla nade mě. Roztažená. Obrovská.

Přišlo mi, že mě obalí jak prezervativ. Přišlo mi to k smíchu.

„Ty se nesmíš smát, Ziky. Bojuješ o život.“

Ty mi taky polib prdel. Co mám asi tak dělat kurva, když se nemůžu hnout.

Přišlo mi, že jsem vysílenej. Naprosto vyčerpanej. Svez jsem se na travu.

Hlava se kývala nade mnou. Sliny se snášely. Dopadaly a necítil jsem je. Celý mi to přišlo snový. Neskutečný.

„Musíš bojovat o život, Ziky.“

Tak akorát nasrat. Chce se mi spát. Musím spát. Co když se zejtra potkám s Mikim. Nemůžu u něj zívát. Moh by mě za to zabít.

Ležel jsem na zádech. Zavřel jsem oči. Pak je otevřel. Nade mnou stál Overal. Přísně se na mě díval. Pak promluvil, aniž se mu pohla ústa.

„Moc si mě zklamal, Ziky.“

No a co. Každýho zklam. Nejsem kurva Ježíšek, abych nosil radost.

Overall na mě flus. Slina se snášela. Dopadla mi na obličej. Necejtíl jsem ji.

Zavřel jsem oči. Propad se. Pak vyplul na povrch. Pootevřel jsem víčka.

Cela utopená v šeru. Byl jsem zpocenej. Odkopanej. Vyděšenej.
Zkurvenej sen. Pokud mě něco dostane, tak to bude tohle. Nenáviděl jsem sny. Až moc mi připomínaly, jak skončím.

Znovu jsem se převálil na bok. Rozhodnutej už dnes neusnout.
Pokud to zvládnou.

„Blbej sen?“

Jo, Míno. Blbej sen. Jeden z těch, co bych si docela odpustil.

„Život takhle hluboko pod povrchem cvičí s psychikou. Zvlášť s vaší. Pozemskou.“

Fajn. Jsem rád, že to vím. Buď mě někdo sejme, nebo mi hrábne.

„Po Směně máme jít za Deviantem. Zvládneš to?“

Co bych to do prdele nezvládl. Samo, že to zvládnou. Jeden pitomej sen mě nemůže rozhodit.

Uvnitř jsem to ale cejtil jinak.

Odbyli jsme si Směnu. Už jsem si začal zvykat. Dvanáct hodin tupýho voseru. Švindl s hologramem. Skoro splněná norma.

Nutný kecý Overala. Zdvižený obočí a káravej prst. Vyčítavě na mě čuměl. Jak v noci v Aréně.

Neptal jsem se ho, co tam dělal. Stejně by to nepobral.

Deviant seděl tam, co včera. Konec chodby. Za ním jeho cela. Stolička se pod ním ztrácela.

Zastavili jsme se s Mínou kus před ním. Zase jsme si koukali do očí. Asi nějaký rituál. Pak se Deviant zavrhl.

„Pár věcí jsem si zjistil. Tady o mladým.“

Mlčel jsem. I když mi vrtalo hlavou, kde si tady moh co zjišťovat.

„To, co jsem se dozvěděl, se mi moc nelíbí. Seš dobrej parchant, Ziky. Klika je, že pro tebe je to plus.“

Bejt parchant je plus? Tak to slyším prvně.

„Pomůžu s Overalem. Dá ti pokoj. Prokážu ti službu. Velkou. Takže ty mi taky prokážeš službu. Velkou.“

Fajn. Ještě jsem nic nedostal a už budu dlužit.

„Vo co by šlo?“

Mínovi se to nezdálo stejně jako mně. Deviant se k němu otočil.

„Nic dramatickýho. Potřebuju, aby se tady mladej kouk do Velína a zkošíroval moji složku.“

„Nemá ti taky skočit pro dort? Když už bude courat po základně?“

„Dávej si bacha, co pouštíš z huby, Míno. Ani Neutrál není nedotknutelný.“

Mína ztich. Nasraně.

„Velín je co?“

Deviant se na mě usmál.

„Velín je o deset pater vyš. Pro samej komp tam není k hnutí. Na jednom maj záložní data. Tady máš pláněk.“

Podal mi hologramovej čip.

„Někde si to v klidu rozbal. Počítám, že když ty data do tejdne dovalíš, bude to tak akorát.“

Vzal jsem si čip. Kouk jsem na Mínu. Furt nic neříkal. Otočil jsem se. Odcházel. Mína šel za mnou.

Neměl jsem pocit, že bych něco vyhrál. Měl jsem pocit, že se potápím do hlubších a hlubších sraček.

Doleh za náma Deviantův hlas.

„Držím ti palec, Ziky. I když žádnéj nemám.“

Pak už bylo slyšet jenom chrčivej smích.

Mačkal jsem v dlani čip. Kroky po podlaze zněly dutě. Stejně jako myšlenky, co mi na sebe narážely v lebce.

Do hajzlu.

Seděl jsem na kavalci. V sevřenéj ruce čip s hologramem Velína. Proti mě Mína.

„Podíváš se na to?“

Nevěděl jsem. Asi jo. Ale nechtělo se mi.

Nakonec jsem zved ruku. Otevřel dlaň. Ukazováčkem a palcem druhé ruky zmáčkl čip.

Vyskočil obraz. Trojrozměrnej plán podzemí. Posledních deset pater. Roztáh jsem to nejvyšší. Prsty ho posunul. Našel Velín.

Velká místnost. Spíš hala. Strop ve výšce dvou pater. Stoly a křesla a vyrovnaný kompy. Absence míst, kam by se šlo schovat.

Kolem Velína spleť vzduchotechniky. Nepochyboval jsem o tom, že je přecpaná senzory. Jedny dveře. Vedly z jedinej chodby.

Velín byl umístěn na kraji komplexu. Za stěnama kolem dokola skála. Možná by se tam šlo prokopat. Možná někdy v budoucím století.

Prohlížel jsem si zobrazenej plán. Natáčel ho. Zkoumal ze všech stran. Přišlo mi to neřešitelný.

„Kolik tam bejvá dozorců?“

„Co vím, tak standardně sedm.“

Hezký. Projít kolem sedmi maníků. Projít tak, aby si mě nevšimli. Pak najít správnej komp. Pak se k němu připojit. Stáhnout data. Zmizet.

„Tohle by nedal ani Houdini.“

„Kdo to je?“

„Jeden týpek. Kdysi dokázal nemožný. Akorát že na tomhle by si vylámал zuby.“

Nic mě nenapadalo. Jediný, co mi prolítlo hlavou, bylo natolik ujetý, že jsem to ani nechtěl říct nahlas.

„Klidně to řekni.“

„Ty mi čteš myšlenky?“

„Ne. Ale tvůj ksicht je občas jak monitor.“

Kurva. Musím si víc dávat bacha. Není dobrý, když do vás kdokoliv vidí.

„Tak co tě napadlo?“

„Je jen jediná možnost, jak to zmáknout. Musím tam vejít tak, abych nebyl vidět. Což je pitomost.“

Mína byl chvíli zticha. Koukal na podlahu. Pak zved hlavu.

„Možná to zas až tak velká pitomost není.“

„Jak to myslíš?“

„Miki umí metamorfovat. Slyšel jsem, že to dokáže přenýst. Sice ne na furt, ale určitě na tak dlouho, abys to stihnul. Je tu ale jeden problém. Vlastně dva.“

„A?“

„Miki se k ničemu nedá nutit. Takže ho musíme přesvědčit. Což bude docela těžký. Druhák je to nebezpečný.“

„Jak nebezpečný?“

„Můžeš u toho zařvat. Je to prej tak půl na půl. A i když to ustojíš, může tě to změnit.“

„Jak změnit?“

„Nevím. Ale určitě ne k lepšímu.“

Ty krávo. Budem ukecávat Mikiho, aby mi pomoh zdechnout. A když náhodou nezdechnu, budu za ještě větší zrudu, než jsem.

Koutkem oka jsem zahlídl, že se k cele někdo blíží. Stopil jsem čip v dlani. Obraz zmizel.

Objevil se Overal. Zastavil se ve dveřích cely. Pomalu si nás prohlídl.

„Něco se tu promítá? Bych se přidal.“

Zved taser. Poklepal jím do prázdné dlaně.

„Ziky, ukaž mi, co máš v ruce.“

Taserem namířil na mou sevřenou dlaň.

Tohle se mi fakt zdá.

Dokurvenej Mars.

Dokurvenej Overal.

Zved jsem ruku.

Pomalu otevřel dlaň.

Overal nehnutě zíral na prázdnou dlaň.

„Zvedni se.“

Vstal jsem. Díval jsem se někam nad jeho hlavu. Svěšený ruce.

„Kde to je?“

Pokrčil jsem rameny. Nemůžu vědět všechno. Asi se bude muset zeptat někoho jinýho.

„Ztratil jsi řeč, Ziky?“

Jestli jsem něco ztratil, tak je ti po tom hovno, Overal.

„Říkals něco, Ziky?“

Do hajzlu. Budu si fakt muset dávat pozor na ksicht. Asi mi tady tečou nervy víc než normálně. Asi tím zdravým vzduchem.

Overal přistoupil těsně ke mně. Scéna jak ze zaplivanej knajpy někde ve slumu. Dva chlápci proti sobě a „teď se, vole, ukáže, kdo ho má většího“.

„Myslíš Ziky, že na mě stačíš? Tvrdej týpek Ziky?“

Přišlo mi to k smíchu. Samozřejmě, že na tebe stačím, zmrde.

„Dobrá nálada, Ziky? Řek jsem nějakou prdel?“

Kouk jsem se mu do očí. Měl je třicet centňáků daleko. Čuměl na mě. Upřeně. Snažil se mě zastrašit. Idiot.

Začal jsem dostávat vztek. Bránil jsem se mu, ale marně. Zaplavoval mě jak nechtěnej příliv. Zvedal se. Neklesal. Pořád jen stoupal.

Díval jsem se Overalovi do očí. Viděl jsem, jak se mu zúžily zorničky. Pitomý kecý zmizely. Bezbarvej vzduch zhoust a ztemněl.

Overal o krok ustoupil. Nespouštěl ze mě oči. Taser napůl zvednutej.

Zkoncentroval jsem se. Soustředil se na jednu myšlenku. Jednu větu. Pečlivě jsem ji zformuloval. Zabalil. Poslal.

Vyletěla mi z očí. Jasná a štíhlá a vybroušená.

Za-bi-ju-tě-ty-zkur-ve-nej-haj-zle.

Přečet si to hned.

Vzal mě vypnutým taserem šikmo přes ksicht. Slyšel jsem prasknutí nosu. Šel jsem k zemi.

Klečel jsem a opíral se o dlaně. Z nosu mi crčela krev. Děkala se pode mnou louže. Příšerně to bolelo.

Měl jsem sevřený rty. Mluvím málo. Neřvu nikdy.

Overal mi dup na prsty.

Ta svině má okovaný podrážky. Ukazovák prask. Čím do prdele asi budu hrozit, Overal?

Zved jsem hlavu a Overal mě švihnul přes oči.

Agónie a nekonečnej vztek. Kurva, proč si tohle musím nechat líbit.

Nevidoucí oči zalitý slzama.

Overal mě chytil za vlasy. Zvrátil mi hlavu. Cejtil jsem jeho odpornej dech.

„Tak už konečně zařvi, Ziky. Já vím, že tě to bolí. Hezky si zakřič. Třeba tě pak nechám.“

Hovno, Overal. Velký hovno. Na řvaní si sežeň někoho jinýho. Neřvu na povel. A už vůbec ne na tvůj.

Pustil mi hlavu. Ještě jednou mi přidup prsty. Šel.

Leh jsem si na bok. Podlaha celý mi přišla fajn. Už jen proto, že se mě nesnažila zbít.

„Ty seš děsnej vůl, Ziky. Tos ho musel tak vytočit? Tos to nemoh nějak zahrát do autu? Místo aby ses nechal zřít?“

Neznatelně jsem zavrtěl hlavou.

„Kurva, Ziky, stačilo jen odpovédět. Tos, kurva, nemoh ani tohle?“

Nemoh, Míno. Fakt ne. Báł jsem se, že mi vypadne.

Otevřel jsem pusku a zdravou rukou vyndal čip.

Víš, Míno, já ti měl děsnej strach, že když se s ním zakecám, tak to po něm vzteky flusnu. Tak jsem radši držel hubu zavřenou.

Držel jsem čip v dlani.

Ležel na podlaze.

Lehce zbítej.
Pitomec Ziky.

Ležel jsem na zádech na kavalci. Šesti rukama mě Mína držel. Zbylejma dvěma se mi chystal srovnat nos.

Už jsem ho měl jednou zlomenej. Už mi ho jednou rovnali. Nic moc zážitek. Zavřel jsem oteklé oči. Ze všech sil skousnul.

Mína uchopil nos. Bolest vystřelila. Pak s ním trhnul.

Ozvalo se zapraskání. Vyhrkly mi slzy. Bolest se vzepjala jak uvolněná pružina. Zaplavila mi mozek. Chvilku se na mě zkoumavě dívala, a pak se stáhla.

Pořád to bolelo, ale dalo se to snýst.

„Budeš v pořádku.“

Jasně že budu v pořádku. Vždycky jsem byl v pořádku. Nepamatuju, že by to kdy bylo jinak.

Mína mi položil ruku na opuchlé oči. Nejprve jsem nic necítil. Pak se mi kolem nich rozlilo teplo. Ne horko. Teplo.

Oči se potopily do tůně. Vznášely se těsně pod hladinou. Kolem proplouvaly ryby, které jsem neznal.

Chtěl jsem na ně mrknout. Aby viděly, že proti nim nic nemám.

Ahoj, jsem váš kámoš.

Nemoh jsem zavřít víčka. Opakovaně jsem to zkoušel. Nešlo to.

Jak mám do hajzlu mrknout, když nemůžu pohnout víčky?

Z dálky ke mně doleh Mínův hlas.

„Nebraň se tomu.“

Jo. Dyť se nebráním. Jenom jsem chtěl pozdravit kámoše.

Přioplula chobotnice.

Zkoumavě si mě prohlížela. Natáhla chapadla a přitiskla mi je k obličejí. Hladila mě. Necítil jsem strach. Ohrožení. Necítil jsem nic.

Pak mi chapadly zakryla výhled. Ocítl jsem se ve tmě. Černé, jak noc bez hvězd.

Tma zešedla. Nejdřív jsem nechápal, do čeho se dívám. Pak mi to došlo.

Každým okem jsem se díval do prohlubně. Do přísavky.

Chobotnice se zavlnila. Ucítil jsem podtlak. Oči se mi začaly sunout z lebky.

Bylo mi to jedno. Nebolelo to. O nic nejde. Tak si je vyndej a mrkni na ně. Měly by bejt modrý. Po matce.

Trvalo to několik vteřin. Několik minut. Netuším. Ztratil jsem pojem o čase.

Chobotnice zmizela. Zmizely ryby. Zmizela tůň.

Zůstalo prázdno. Zbavený všeho. Včetně bolesti.

„Už je to dobrý. Hojíš se rychle.“

Vždycky jsem se hojil rychle.

„Jasně. Ale dnes jsem tomu trochu pomoh. Takhle dobítej bys toho moc nezmoh.“

Proč mám zas, do prdele, něco zmáhat? Nechte mě, do hajzlu, na chvíli bejt. Já se neseru do vás, vy se neserte do mě.

„Obávám se, že tehle návštěvě se nevyhneš.“

Dnes není návštěvní den, Míno. Máš to popletený. Dnes je den odpouštění. Osamocení rozjímání. Dnes si všechny návštěvy můžou políbit prdel.

„Je mi líto, Ziky. Za chvíli tu budou. Delegace Pozemšťanů. Chtěj si promluvit o tom týpkovi, cos ho sundal na chodbě.“

Kurva. Kurva, kurva a ještě jednou kurva.

Nesnáším delegace.

Nelíbí se mi, když mi chce něco vysvětlovat přesila.

Serou mě všichni, co choděj neohlášený.

Stoup jsem si.

Rozhlíd se po cele.

Kouk na Mínu.

„Budu potřebovat pomoc.“

Mína přikey.

Dobrá. Tohle vyřeším. Jednou provždy. První a poslední delegace, co si spletla dveře.

Zatnul jsem pěsti.

Pak je povolil.

Dostanou, o co si koledují.

Seděli jsme s Mínou na kavalcích. Čekali. Koukali před sebe. Mlčky. Slova byly zbytečný.

Pak se objevili. Čtyři týpci. Vyholený hlavy. Trika s utrženéjma rukávama. Pokérováný ruce. Pokérováný tlamy.

Asi jsem se měl posrat strachy. Je mi líto. Jediný, co jsem cejtíl, byl vztek. Zastavili se před dveřma celý. Jeden si stoup do vchodu. Ostatní v půlkruhu za ním.

„Si nám zrušil bráchu.“

Jo. Má bejt? Řek si o to. Neměl mi stát v cestě.

„Posral sis život, Ziky.“

Tyhle kecý děsně rád slyším. Zvlášť od někoho, koho šoupli na Mars k převýchově.

Stoup jsem si. Cejtíl jsem, že si Mína stoup za mě. Neohlíd jsem se. Soustředil jsem se na to, co přijde.

Asi čekali, že to začnu ukecávat. Že budu vysvětlovat. Že budu prosit. Možná počítali s tím, že se budu snažit utýct. Prorazit mezi nima a zmizet. Jo. Tak akorát nasrat.

„Vyser si voko.“

Tohle je kouzelná věta. Fakt. Dokáže všechno děsně zrychlit. Týpek zrudnul a ohlíd se za sebe. Asi aby se ujistil, že kámoši nevzali roha.

Nakop jsem ho mezi nohy. Má si mě hlídat, idiot. Kdo mě spustí z očí, dost riskuje. Jsem hajzl. Nebojuju podle pravidel. Mám pravidla svoje. Jsou jednoduchý. Přežít a druhýho sundat. Jakkoliv.

Zlomil se. Chyt jsem ho za límec a podal za sebe Mínovi.

Pořád jsem sledoval zbylý tři. Nepochyboval jsem, že to Mína dokončí i beze mě.

Týpkovi skvěle zaduněla hlava o podlahu. Mína má bod a debil bouli.

Ti tři se rozhodli. Jako když v mechanické hračce odblokuje pružinu. Nahrnuli se do cely. Teda, chtěli se nahnout. Blbý bylo, že do dveří se vešel jen jeden. Blbý pro ně.

Šel jsem mu naproti. Uhnul pěsti, co na mě letěla. Praštil jsem debila hranou ruky do ohryzku.

Ty chrupavky hovno drže. Dost jsem mu je rozbil.

Jo, kámo, byls nejrychlejší, tak to odsereš. Příště aspoň počkáš vzadu. Tyhle životní zkušenosti jsou k nezaplacení. Jednou mi ještě poděkuješ.

Debil se držel za krk a dával. Ti dva za ním zpomalili. Otočil jsem si ho zády k sobě. Chyt jsem mu hlavu a narval prostředníčky do očí.

„Skončíme to, chlapci. Toho na zemi si vodtáhněte. Pak pustím tady vašeho kámoše. Když se rozhodnete jinak, přijde vo oči. Pak to bude dva na dva. Takže budete v prdeli.“

Bylo vidět, jak jim to šrotuje v hlavě. Pak se ten bližší sehnul. Mína k němu postrčil uspanýho idiota.

Vytáhli ho z cely. Nasraní. Zmatení.

„Padejte. A nezkoušejte se vracet. Deviant by se moh vytočit.“

Pak jsem pustil posledního. Vyvrávoral na chodbu. Chrčel a dával.

Do sboru ho už asi nevezmu.

„Kdybys toho Devianta vytáh hned, tak jsme si mohli ušetřit ten cirkus.“

Podíval jsem se na Mínu. To asi mohli. Ale takhle viděj, že je lepší mě nechat být.

„Možná máš pravdu. Akorát že voni jsou tak tupí, že to zkusej znova.“

Jo, Míno, za to ale nebudu moct.

Natáh jsem se na kavalec.

Zavřel oči.

V poslední době nějak moc dojmů.

Směna proběhla v klidu. Už se z toho začala stávat rutina. Hologramy fungovaly. Normu jsem plnil. Skoro. Ne úplně, ale nebylo to na Procházku.

Dnes nás kontroloval nový dozorce. Ještě jsem ho tu neviděl. Overall měl asi zaracha. Možná důtka za hrubost.

Bylo fajn, že jsem protentokrát jeho ksicht neviděl.

„Jdeme za Mikim.“

Dobrý, Míno. Odveď mě za ním. Rád si pokecám s masovým vrahem.

„Chovej se k němu normálně, Ziky. Nebylo by dobrý, aby se nasral.“

Ty krávo. Jsem tu mezi největšíma grázlama z Vesmíru. Samej hustej týpek. A každej citlivej jak zpovýkaná panna.

„Jasně, Ziky. Hlavně že ty seš vyrovnaněj.“

„Akorát jsem se bránil. Nenechám si srát na hlavu.“

Mína jen mávnul rukama. Šli jsme hlavní chodbou. Tou, kterou se jde k Deviantovi. Pak jsme uhnuli do jedné menší. Octli jsme se v labyrintu. Spousta křižovatek. Spousta odboček.

„Seš si jistě, že víš, kam jdeme? Už tak jsem dost ztracenej. Nerad bych se ztratil ještě víc.“

Mína na mě kouk.

„Měl bys mi věřit. Sice se známe jen pár dní, ale už jsem pro tebe udělal dost. Kdybych tě chtěl potopit, tak už nedejcháš.“

Nic jsem na to neřek.

Došli jsme na náměstíčko. Sice tam chyběly obchody a knajpy se stolkama na chodníku, ale přišlo mi to tak.

Nebylo zaplněný. Pár týpků v několika hloučcích. Výjimečně si nás nikdo nevšímal. U protější strany lavice a stůl. Na lavici seděl Miki. Zamířili jsme k němu.

Sice jsem ho nikdy neviděl, ale nešel si splíst. Malá oválná hlava. Oválnej trup. Krátký ruce bez loktů. Na každé tři prsty. Krátký nohy, který se komíhaly nad podlahou. Navlečený ve špinavej tmavej kombinéze.

Na krku Smyčku. Další dvě na nohou. Vypadal neškodně. Dobrosrdečně. Vypadal přesně jako ten, kdo vám vyrvе srdce z těla a začne vám vysvětlovat, z čeho se skládá.

Druhej maník po Deviantovi, na kterýho bych si dával bacha i bez varování.

Došli jsme k němu. Zastavili se. Miki se díval na stůl. Pak zved hlavu.

„Mína přived Zikyho. Mám se bát?“

Jasně. Zruší čtyřicet kolonizátorů a má strach ze dvou trestanců. Mína si odkašlal.

„Potřebujem pomoc, Miki.“

„Jo. Každěj potřebuje pomoc. Akorát že já nepomáhám. Před pár lety jsem s tím skončil. Nějak mě to přestalo bavit.“

Aha, takže zase budeme přemlouvat. Prosit. Žadonit. Už mi to ohejbání začínalo lízt krkem.

„Máš nějakýho horkokrevnýho kámoše, Míno.“

„Jo. Někdy je to s ním docela těžký.“

„Tak proč ho nekopneš do prdele? Bys měl klid.“

„Nevím. Docela jsem si ho oblíbil. Má nějaký zvláštní kouzlo.“

„Jo. Vidím. Navenek nasranost, vevnitř zmatek.“

To se mi snad jen zdá. Haló. Já tu jsem taky. Mluvíte o mně.

Nevšímal si mě.

„Miki. Potřebujem pár věcí. Ale nejdřív ze všeho je nutný, abys Zikymu předal Dar.“

Miki přestal komíhat nohama.

„Metamorfózu?“

„Jo.“

„Může u toho zhebnout.“

„Nemá jinou možnost.“

Ti dva mě úplně vynechali. Koukali na sebe a mimo slov, který jsem chytal, si předávali ještě spoustu dalšího.

Asi bych se měl aspoň šťourat v zubech.

Nebo poškrábat na prdeli.

Nějaká činnost.

Že jsem v obraze.

Ať žije Mars.

Mína s Mikim domluvili. Mína se otočil. Otočil jsem se taky. Prima ná-
vštěva. Dost mi dala.

„Ty tu zůstaň, Ziky. Je nutný, aby ses dozvěděl pár věcí. Jen ty.“

Aha. Takže to teprv začíná. Vyslechnu si nějaký kec. Nakonec se dozvím,
že bohužel.

„Posaď se a na chvíli buď zticha.“

Miki to řekl normálně. Přesto jsem měl pocit, že to na mě zařval.

Sed jsem si vedle něj na zem. Normálně bych někoho, kdo si na mě otevře
hubu, poslal do prdele. U Mikiho jsem to, nevím proč, přešel.

„Mína mi to celý vysvětlil. Teda, řekl mi to podstatný.“

Jo. Mína je skvělejší řečník.

„Hele, já nevím, co všechno tady zamejšlíš. A pořád nevím, jestli ti mám
pomocť.“

Tak mi do hajzlu nepomáhej. Doprošovat se nebudu.

„Tys měl na Zemi malér.“

Miki se neptal. Jen to konstatoval.

Jasně že jsem měl malér. Nejsem tady za odměnu.

„Co se stalo?“

Co by se kurva asi tak stalo, Miki. Někdo mě podrazil. Někdo s rudejma
vlasama. Jestli ti to pomůže.

„Čekám, Ziky.“

„Jedna svině mě podtrhla.“

„Ale. Velkej Ziky se nechá podtrhnout? Asi nejseš tak velkej.“

Kurva. To mi říká ten pravej.

„Takže co chceš udělat? Pomstít se?“

„Jo.“

„Tohle není moc dobrá odpověď, Ziky. Jsem si skoro jistě, že se nedomluvíme.“

Opravdu? A co kdyby sis políbil prdel?

Vzteky mě zavalil jak lavina. Postavil jsem se. Opřel se rukama o stůl. Ob-
ličej jsem měl pár centimetrů od Mikiho.

Slova ze mě začly padat jak žulový kostky. Bouchaly o desku stolu. Skládaly
se za sebe. Jedno nasraný slovo za druhým.

„Tak se podívej, ty malej zmrde. Ty seš ten poslední, co mi tu bude kázat.
Kurva kdes byl, když ti sejmuli mladýho? Ses někde šťoural v prdeli?“

Miki strnul. Viděl jsem, jak pohnul pravou rukou. Tři pařáty narovnaný.
Připravený mě vyvrhnout.

„Vůbec to nezkoušej, zmrde. Sundám tě dřív, než ti vůbec dojde, že už nejses. Mě serou zkurvenci, jako jsi ty. Neskutečně mě serou.“

Miki mě strnule sledoval. Nedalo se vyčíst, co si myslí. Nebylo ale těžký to odhadnout.

„Ty kreténe. Nepostaral ses vo svýho syna. A pak jsi sundal čtyřicet maniků. A to jako že pomsta je špatná?“

Křečovitě jsem rukama sevřel hranu stolu.

„Jasně. Posral jsem to. A chci se pomstít. Akorát že tys to posral mnohem víc. Tak mi tu do hajzlu nedělej kázání. Faráře fakuju. Rozumíš? Fakuju!“

Pustil jsem se stolu. Narovnal se. Otočil. Bylo mi jedno, jestli po mně skočí. Udělal jsem krok. Pak druhej.

„Stůj.“

Třesklo to jak výstřel.

Zastavil jsem se. Slyšel jsem, jak se Miki zved. Došel ke mně. Stoup si přede mě.

„Takhle to vidíš?“

Jasně že to takhle vidím. Říkám, co si myslím. Nemám čas na děláni levejch.

„Fajn. Pomůžu ti. Jen jsem chtěl slyšet, že to opravdu chceš. Že to cejtíš.“

Koukal jsem na Mikiho.

Nějak jsem to nepobíral.

Že by nakonec dobrý?

Ten Mars je magickéj.

Všichni mi tu přijdou na palici.

„Takže ses s Mikim domluvil?“

Jo, Míno, domluvil.

Ležel jsem na kavalci. Na protějším seděl Mína. Zpátky jsem trefil v klidu. Ani jsem nemusel přemejšlet kudy.

Kouk jsem na Mínu.

„Přijde mi, že jsou tady všichni mimo.“

„Se divíš? Bejt půl kiláku pod zemí. Na Marsu. Tušit, že se odtud nejspíš nedostanu. Tohle zacvičí s každým. Navíc se tu nesešla žádná nedělní škola.“

To teda ne. Jeden pacient vedle druhýho.

„Hele, zajímala by mě jedna věc.“

„A?“

„Jak je to s kamerama? Dozorcům nevadí, co se tady děje? V normálním lochu na Zemi bych už byl dávno na samotce. V tom lepším případě.“

„Dozorcům je jedno, jak se tu srovnáme. Maj neustálej přísun novejch trestanců. Ztráty povoleny. Když si vyřizujem účty mezi sebou, nezbejvaj nám síly vyřídít si účty s nima. Asi tak.“

Jo. Docela chytrý. Ale ne úplně chytrý. Dává mi to určitou volnost.

Mína se zavrtěl.

„Kdy chceš zmáknout Velín?“

„Co nejdřív. Nechci to odkládat. Co Smyčka?“

„Jedna jde odrušit. Ne na furt a není to nic příjemnýho. Ale jde to.“

Do hajzlu. Já se sem přijel nechat převychovat. Nic víc.

„Budu potřebovat nějaký nosič.“

„Nosič?“

„Jo. Nosič. Jak si kurva asi zapamatuju všechny ty jedničky a nuly, co mám zkopírovat?“

„Budeš muset.“

Ty krávo. Tady jsou všichni na tripu. Včetně Míny.

„Ziky. Budeš metamorfovat ty. Jenom ty. Každá fleška, kterou bys měl u sebe, zůstane fleškou. Každý čip zůstane čipem. Z těch sirén, co bys spustil, bys ohluch. Nafurt.“

Takže máme další problém.

„Ani ne. Když ti Miki předá Dar, tak ti odblokuje mozek. Představ si ho jako harddisk. Máš ho asi z desetiny plnej. Vejde se ti tam celý Vesmír, Ziky.“

To budu kurva Robocop?

„Skoro. Deviant si to pak od tebe stáhne.“

By mě zajímalo, jestli to už někdo zkusil. A pokud jo, jak dopad.

„Nikdo to ještě nezkusil, Ziky. On tu totiž ještě nebyl nikdo takovej, jako seš ty.“

Aha. Asi bych na sebe měl bejt pyšnej.

Mína chtěl něco říct, ale na poslední chvíli se zarazil. Podíval se ke dveřím celý.

Kouk jsem se taky. Mezi mřížema stál lilipután. Ale takovej divnej. Jak kdyby měl jenom nohy a hlavu. Jak kdyby tělo někde nechal.

Nenaháněl strach. Taková štěnice. Položil jsem hlavu na kavalec.

„Bych mi nenadával. Bych byl ke mně slušnej. Bych si na mě dával bacha.“

Zved jsem hlavu. Jsem se někoho dotknul?

„Deviant vzkazuje, že je změna. Času je málo, než původně myslel. Máš na to dva dny, Ziky. Jestli to nedáš, stanou se dvě věci.“

Už mi do prdele zase někdo vyhrožuje?

„Jaký dvě věci?“

„Dohoda padá a Deviant se nasere. Těšilo mě.“

Štěnice zmizela. Tohle se mi děsně líbilo. Pokaždý, když jsem měl pocit, že je to nadoraz v hajzlu, jsem se splet. Vždycky to bylo max v pülce.

Takže mám dva dny.

Nebo bude Deviant nasranej.

Nikdo se neptá, jestli třeba nebudu nasranej já.

Každýmu je jedno, co cejtím.

Nemaj mě rádi.

Klika je, že já nemám rád je.

Zavřel jsem oči.

Dva dny.

Proběhla další Směna. Přebíral jsem elektronickéj odpad. Házel čipy s hologramama do přepravek. Absentující Overal. Neznámej známej dozorce měl řeči, že jsem pod normou.

Větší a větší rutina. Uvědomoval jsem si to. Nelíbilo se mi to. Přišlo mi to nebezpečný.

Rutina vás otupí. Přestanete si dávat bacha. Uděláte chybu. Zaplatíte za ni. Zbytečně. Hloupě.

Věděl jsem o tom. Doufal jsem, že to neposeru.

Šli jsme za Mikim. Mlčky. Nebylo o čem mluvit. Po cestě žádný problémy. Potkali jsme spoustu trestanců. Nikdo se na nás nepodíval.

Přišlo mi, jak kdyby každý z nich věděl, co mě čeká. Mluvili spolu. Gestikulovali. Jako vždycky.

Akorát z nich vyzařoval respekt. Aspoň jsem to tak cejtil. Netuším, jestli jsem to cejtil správně. A abych se přiznal, bylo mi to u prdele. Nestál jsem o to, aby si mě někdo všimal.

Došli jsme k Mikimu. Mína se zastavil kus od stolu. Rukama mi pokynul, abych šel blíž. Koukli se s Mikim na sebe. Pak se Mína otočil a zmizel.

„Seš rozhodnutej?“

Samo že jsem rozhodnutej. Kdybych nebyl, tak ležím v cele na kavalci.

„Myslím doopravdy rozhodnutej.“

„V tom je nějaký rozdíl?“

„Neptej se tak hloupě.“

Jaký do hajzlu hloupý ptaní? Když se rozhodnu, tak necouvám. Nerozhoduju se napůl. Nikdy.

„Dobrý. Dobrý. Jen jsem si chtěl bejt jistej.“

Miki se zved z lavice. Postavil se na krátký nohy. Otočil se. Přistoupil ke stěně. Dotkl se jí. Stěna se rozevřela.

Objevil se malej průchod. Miki v něm zmizel. Musel jsem se shejbnout, abych moh vejít za ním.

Šli jsme nízkou chodbou. Asi patnáct metrů. Pak byly dveře. Těžký, bytelný dveře bez kliky. Miki na ně položil ruku.

Dveře se otevřely. Vešli jsme do místnosti. Znal jsem ji. Po zádech mi přeběh mráz.

Tapeta se zapadajícím sluncem nad oceánem. Zbylý stěny a podlaha z ne-rezu. V podlaze kanálek. Stůl a umělohmotný kurty.

„Tady mě...“

Nedokázal jsem to doříct.

„Možná, Ziky. A možná to bylo jinde, kde tě zbičovali. Důležitý je, co tahle místnost v tobě vzbuzuje.“

Co by ve mně asi kurva vzbuzovala? Tahle místnost je Bolest. Strach. Bezmoc. Utrpení.

„Fajn, Ziky. Přesně tohle je správně.“

Na co si to do prdele hrajem? Vrtání se v podvědomí? Nějaký psychologický rádoby píčoviny?

„Lehni si na stůl.“

Cože? Ten skřet se asi posral.

„Už mě unavuje se s tebou furt hádat. Lehni si na stůl. Na záda. A dělej. Nemáme moc času. To, co tě čeká, nesfouknem za minutu.“

Jo. Možná to taky nesfouknem nikdy.

„Jasně. Může se to stát. Dívej se na to pozitivně. Když se to posere, nebudeš už nikdy muset nic řešit.“

Skvělý. Leh jsem si na stůl. Miki mě připoutal. Stoup si za mě. Čekal jsem, že mi položí dlaně na čelo.

„Vole, Ziky. Nejsem léčitel. Kdybys chtěl křičet, můžeš. Nikdo tě neuslyší. Je to tu bezpečný.“

Jistě. Určitě budu křičet. Jak nějaký sráč. Stiskl jsem zuby.

Dostal jsem úder mezi oči. Ústa se mi otevřela a z hrdla vyšel výkřik.

Bolelo to.

Pulsovalo to.

Zesilovalo to.

Večírek začíná.

Koupal jsem se v moři bolesti. V oceánu bolesti. Křičel jsem. Snažil se přervat pouta.

Vší svou vůli jsem se snažil ovládnout. Nešlo to. Pak Bolest ustoupila.

Nebyl to ale definitivní ústup. Pouze si stoupila kousek stranou. Stála vedle mé hlavy. Cenila se na mě. Měla Mikiho ksicht. Nenáviděl jsem ji.

Pak se usmála. Ohlédla se. Objevil se Overal. Za mnou. Měl jsem vyvrácenou hlavu. Nechtěl jsem ho spustit z očí.

Overal pokynul Bolesti. Pak se na mě podíval. Usmál se. Natáh ruku a pohladil mě po tváři. Přejel mi po očích. Instinktivně jsem je zavřel.

Roztáh mi víčka. Pak ukazovákem zajel do levého očního důlku. Vyndal mi oko.

Držel ho mezi prsty. Prohlížel si ho. V prázdném očním důlku mi doutnala hromádka žhavýho uhlí. Propalovala se mi do mozku.

Už jsem nedokázal víc rvát. Chroptěl jsem. Zmítal sebou.

Prožíval jsem něco nepředstavitelného.

„Co kdybyste mě, vy sráči, radši zabili?“

Chtěl jsem to zarvat, ale z hrdla mi vyšlo jen zaskřehotání. Bolest si mi sedla na hrudník.

Pozoroval jsem ji zbylým okem. Co to kurva zase chce dělat? Běž do píci, ty kurvo. Táhni. Zabiju tě. Zabiju tě jako první.

Bolest mi stiskla tváře. Pak mi zalovila v ústech. Nahmatala jazyk. Tahala ho, jako kdyby byl nekonečněj. Dlouhej, hadovitej jazyk. Pak za něj šklubla. Vyrvala mi ho z krku.

Chvilí s ním švihala kolem sebe. Pak mě přetáhla přes ksicht.

Překročil jsem hranici.

V mozku jak kdyby se mi něco seplo. Stiskl jsem zuby. Přestal sebou zmítat.

Se třeba poserte, čuráci. Třeba se tím jazykem udav, čubko.

Overal se nade mnou sklonil. Vrátil mi oko do očního důlku. Přetáh přes něj víčko.

Okamžitě jsem ho otevřel. Chci na vás, vy zkurenci, vidět. Chci vidět, jak se tváříte. Chci vidět vaše ksichty. A pak je porovnám s těma, který budete mít, až si vás podám.

Bolest se mi svezla z hrudníku. Chvíli na mě zamyšleně koukala. Pak mi vyndala srdce.

Tepalo jí v dlani. Krvavý. Obnažený. Zranitelný. Moje.

Neměl jsem srdce. Přesto jsem stále žil. Nechápal jsem to. Nesnažil se to chápat.

Ležel jsem na zádech. Přikurtovanej. Ti dva se mohli hejbat. Ale stejně jsem měl navrch.

Seru na vás. Slyšíte mě? Seru na vás. Nevymyslíte nic, co bych nedal. Třeba si zavařte ty svý psychopatický mozky.

Můžete mě tu držet, jak dlouho chcete. Jednou ale slezu a vrátím vám to.

Bolest se nade mnou sklonila.

„Chybí ti jazyk a srdce. Jak dlouho myslíš, že dokážeš něco vracet? Minutu? Dvě? Tři?“

Díval jsem se na ni. Nemoh jsem mluvit, ale věděl jsem, že mě slyší.

„Třeba mě rozeberte na kousky. Rozkrájejte. Nacpěte do pytlů a vyhoďte do odpadu. Stejně vám to vrátím.“

Bolest se narovnala. Overal přešel k ní. Stáli vedle sebe. Pozorovali někoho za mnou. I když jsem vyvrátil hlavu, co to šlo, neviděl jsem, kdo tam je.

Pak Bolest řekla.

„Je tvůj. Zatím to zvládnul.“

Pak se podívala na mě.

„Tohle byl jen začátek, Ziky. Teď přijde to hlavní. Teď ti přestaví mozek.“

Kdo mi kurva přestaví mozek? Jakej sráč si mě to zase chce podat? Zacloumal jsem připoutanejma rukama. A co kybys mi, ty kurvo, vrátila, co ti nepatří?

Bolest se usmála.

„Jasně, Ziky. Neboj.“

Vložila mi srdce do hrudi. Strčila jazyk do úst.

Pak zmizela. Overal s ní.

Byl jsem přikurtovanej. Zavalenej oceánem bolesti. Nehybněj a nemohoucí.

Pak se mi v zorným poli objevil Mína.

„Teď se drž, Ziky. Seš na to připraveněj. Moh bys to dát.“

Čeho se mám kurva držet? Jsem přivázaněj. Sis toho, ty debile, nevším?

Mína natáh jednu z ruk a přešel mi nehtem po čele. Otevřel mi lebku.

V místnosti vybuchla hvězda.

Letěl jsem Vesmírem.

Konečná stanice Peklo.

Prodíral jsem se vodopádem. Voda, černá jak antracit mi padala na hlavu. Na ramena. Na záda.

Musela padat z obrovskej vejšky. Zatloukala mě do dna. Chtěl jsem si lehnout. Nechat ji, ať ze mě vyrazí duši. Něco silnějšího než já mě drželo vzpříma.

Bylo to bolestivé. Ohlušující. Lapal jsem po dechu. Hrudník se mi křečovitě svíral. Vdechoval jsem vodní kapky.

Pálily v krku. Prodíraly se plicní tkání. Zaplavovaly sklípky. Nechtěly odtéct. Šplouchaly na jejich dně.

Byl jsem napůl utopen. Ale pořád jsem stál.

Pak mě do hlavy uhodil kámen.

Prudkej, nečekanej úder. Úder do temena hlavy. I přes ohlušující rachot padajícího vodopádu jsem slyšel prasknutí lebky.

Oči mi zalila krev. Bylo to absurdní, protože jsem je měl zaplavené vodou. Přesto jsem to tak cítil.

Ohmatal jsem krev víčky. Chutnala sladce.

Začaly se mi podlamovat kolena. Síla, co mě držela vzpřímeného, slábla.

Začal jsem se těšit, že si lehnu. Dám si ruku pod rozbitou hlavu a na chvíli usnu. Jen na malou chvíli. Víc nepotřebuju. Fakt mi stačí jediný. Když ta malá chvíle bude nafurt.

„Ziky. Vrať se!“

Ten povel mnou proběh jak elektrické proud. Prohnul mi tělo. Vytřeštil jsem oči. Vycenil zuby.

Seru na tebe.

„Vrať se!“

Někdo zatočil dynamem. Nějakej zmrld. Tělem mi probíhaly výboje. Sevřel jsem křečovitě oči. Zakous se do jazyka jako do roubíku.

Někdo mi proti mé vůli ohrnul víčka. Sroloval je.

Snažil jsem se stočit oči do stran. Schovat panenky. Nedívat se.

Nešlo to. Oči se nehuly. Zíral jsem na strop nad sebou. Na lesklej, nerezovej strop. Vyleštěnej jak zrcadlo.

Odmítal jsem věřit tomu, co vidím. Vzpíral jsem se. Bojoval jsem s tím. Prohrál jsem.

Viděl jsem sebe. Ležím na stole. Přikurtovanej. Je u mě Mína. Mám odklopenou lebku. Jak kdybych měl v týlu nějaký zkurvený panty. Obnaženej, nahěj mozek. Chvěje se. Možná zimou. Možná strachy.

Mína má na něm položenou ruku. Hladí ho. Mozek se třese jak malý štěně. Jak kdyby nevěděl, jestli ruka, co ho hladí, mu v příští chvíli nezlomí vaz.

Necítil jsem bolest. Ztratila se ve vodopádu. Antracitová voda ji spláchl. Odtekla pryč.

Necítil jsem ani strach.

Cítil jsem čirou, nefalšovanou hrůzu.

„Zvládneš to, Ziky. Už jen poslední věc.“

Jaká zas do prdele poslední věc? Nechci poslední věc. Nechci nic. Chci zpátky. Chci na tohle zapomenout. Chci věřit, že se tohle nestalo.

„Už jsi u cíle. Teď ti předám Dar. Vydrž to, Ziky.“

Mína mluvil monotónně. Bez intonace. Neosobně. Jak nějaký automat na energetickéj nápoj.

Musím to vydržet.

Jasně.

Zatím jsem nevydržel nic.

Ze všeho jsem hned podělanej.

Tak jo.

Hejbni sebou, Míno.

Aniž jsem se pohnul, příkejv jsem.

Začíná finále.

Mína mi vyndal mozek.

Držel ho v dlaních. Šedivej, zvrásněnej mozek.

Nebyl se mnou spojenej. Žádný provazce nervů, po kterejch by proudily povely. Informace.

Přesto jsem všechno z toho cejtil.

Koukal jsem na zrcadlíci strop. Ten obraz byl děsivej a krásnej zároveň. Zkrvavená hlava. Odklopená lebka. Prázdná jak vnitřek míče.

Stojící Mína. Natažený ruce. V dlaních mou šedivou, chvějící se mysl.

Pak Mína mozek stiskl. Viděl jsem, jak mu zběly prsty. Tiskl ho vši silou. Jak kdyby ho chtěl zmačkat do nicoty.

V tu chvíli obraz na stropě zmizel. Nahradil ho jinej.

Objevila se tvář mé matky. Dívala se na mě a její rty se neslyšně hýbaly. Přesto jsem rozuměl všemu, co říká.

„Máš modrý oči, Ziky. Po otci.“

Po spáncích mi tekly slzy. Razily si cestičky zpola zaschlou krví.

Já vím, mami.

Pak se obličej matky bolestně stáhl. Viděl jsem, že chce vykřiknout, ale nestačila to. Levou tvář jí protrh ocas štíra.

Kroutil se. Zvětšoval otvor. Pak vylez celej.

Visel na matčině obličejí. Roztáh kusadla. Vyvrátil panty. Matčinu hlavu spolkl.

Prohnul jsem se. Zuřivej, nelidskej vztek mi dodával sílu. Plastová pouta se začla trhat.

Pak mě síla opustila. Dopad jsem zádama na stůl.

Na stropě se rozvaloval štír. Protahoval se. Líně a pomalu. Začal se spouštět ke mně.

Z bodce na konci článkovitého těla se odvíjela nit. Spouštěl se jak hladovej sklípkan.

Pozoroval jsem ho. Nespouštěl z něj oči. Nemoh jsem se bránit. Nemoh jsem se vzdát. Nemoh jsem nic.

Štír už byl kousek nade mnou. Otvíral a zavíral kusadla. Hladovej. Nelítostnej.

Jazykem jsem shrnoval sliny. Rozevřel rty. Nadech se. Flusnul.

Zasáh jsem štíra doprostřed těla. Sliny na něm držely. Začaly ho leptat.

Flus jsem ještě jednou. Ještě. A ještě.

Štír ze sebe vyrazil zmučený výkřik. Jako dítě odsouzený na smrt.

Pak se roztrh.

Propadal jsem se do bezvědomí. Poslední, co jsem viděl, byl Mína. Držel můj mozek v dlaních. Roztrženej. Šedivej.

Dostal jsem se do bodu nula. Dál už jsem nemoh.

Nahmatal jsem vypínač. Zhasnul.

Někdy už to nedávám.

Někdy je to nad moje síly.

Nikdy bych to nepřiznal.

Akorát teď.

Šel jsem chodbou bez oken. Bez dveří. Bez světél. Temnou. Ztichlou. Neslyšel jsem ani zvuk svých kroků.

Chodba se co chvíli lomila. Neviděl jsem ruku, když jsem si ji dal před oči.

Šel jsem s jistotou. Černou, klikatící se chodbou.

Nevěděl jsem, kam jdu. Ale věděl, jsem, že se nesmím zastavit. Že to, že jdu, má svůj důvod. Smysl. Účel.

Šel jsem a necítil únavu. Pochodující stroj.

„Přidej, Ziky. Už tam skoro budeš.“

Jasně že přidám. Co bych nepřidal.

Šel jsem pořád stejně rychle. V té tmě to stejně nebylo vidět.

„Sakra, přidej, Ziky. Nemáš moc času.“

Aha. Bylo to vidět. Dobře. Rozběh jsem se.

„Fajn, Ziky. Nešlo by to rychlejc?“

Jaký do prdele rychlejc? Taky se můžu zastavit.

„To bych ti, Ziky, neradil. Zvládnuls toho tolik, že by bylo blbý si to na konec posrat.“

Kdo to na mě kurva mluví? Kdo se mi zkouší poroučet? Nikdy jsem nikoho neposlušchal. A nebudu s tím začínat.

„Dělej!“

Ještě víc jsem zrychlil. Netušil jsem proč. Ale poslech jsem.

Běžel jsem.

Utíkal jsem ze všech sil. Pak jsem za sebou uslyšel dusot tlap.

Ohlíd jsem se. Koukal jsem za sebe. Do černej tmy.

Dusot tlap se blížil. Přidal jsem ještě víc.

Uslyšel jsem dech. Hlubokej. Hrdelní. Chraptivej.

Byl to dech, kterej naháněl hrůzu.

Začal jsem se potit. Začalo mě píchat v boku. Slyšel jsem dusot tlap těsně za sebou. Cejtil jsem závany výdechů.

Už jsem víc nemoh. Už nešlo zrychlit.

Něco mě zezadu škráblo do krku. Na záda mi začla stékat krev.

Byl to jenom škrábanec.

Vyděsil mě k smrti.

„Ještě pár vteřin, Ziky. Dáš to.“

Jasně že to dám. Vždycky jsem to dal.

Pak jsem to uviděl. Jak kdybych okolí projel skenerem. Viděl jsem sebe, jak se ženu chodbou. Viděl jsem nasranýho zmutovanýho lva. Nebo tygra. Nevím. Hnal se za mnou. Kdyby vypláz jazyk, olíz by mi krk.

Najednou jsem věděl, co mám udělat. Přinutil jsem se prodloužit krok. Trochu jsem se od něj vzdálil. Zrychlil taky.

Pořád jsem všechno viděl. Ve tmě. Aniž jsem se musel ohlédnout.

Viděl jsem, jak se chystá ke skoku. Viděl jsem, jak se odráží.

Šel jsem k zemi. Sbalil jsem se do klubíčka. Před námi se objevila stěna. Letěl jsem k ní.

Predátor letěl nade mnou.

Prolítli jsme stěnou. Do sálu plného světla.

Šelma se rozplynula.

Válel jsem se po zemi. Pak jsem se zved. Kleknul si. Narovnal hlavu. Kouk před sebe.

Nikdo tam nebyl. Skoro nikdo.

Jenom Miki.

Usmál se na mě. Usmál jsem se na něj.

Vypadá to, že jsem to moc nepodělal.

Snad.

Klečel jsem. Koukal na Mikiho. Nechtělo se mi nic. Přišel jsem si prázdněj. Ne unaveněj. Jenom prázdněj.

„Zvládnuls to, Ziky. Docela dobrý.“

Fajn. Jsem rád, když mě někdo chválí.

„To není pochvala. Spíš údiv. Myslel jsem, že to nedáš.“

Díky za upřímnost. Miki. Hned se cejtím líp.

Zved jsem se. Všechno kolem mě se kymácelo. Nechal jsem si to pro sebe. Každěj máme svý malý tajemství.

„Až se to s tebou přestane točit, tak půjdem.“

Jasně, Miki. Soukromí druhýho ti nic neříká. No, mně taky ne. Nemusel by ses ale opičit.

Šli jsme do vedlejší místnosti. Pak chodbou. Končila zdí. Miki ji otevřel. Prošli jsme. Lavice. Stůl.

Miki se posadil na lavici. Svezl jsem se na zem. Opřel se o zeď.

Věděl jsem, že jsem převzal Dar. Pamatoval jsem si, čím jsem prošel. Ale nějak mi to bylo jedno.

Neohmatával jsem si hlavu, jestli mi drží pohromadě. Netahal jsem se za jazyk, jestli ho náhodou nemám vyndavací.

Taky jsem nezkoumal, jestli mám v mozku něco novýho. Nějakýho návštěvníka. Vetřelce. Nebo tak něco.

Ani jsem necejtíl, že by mi v mozku něco přibylo. Že bych měl najednou schopnosti, který jsem dřív neměl.

Přišlo mi, jak kdybych byl na nepříjemným tripu. Na tripu, co se nepoved.
„Povedlo se to, Ziky. Věř mi.“
Jasně. Akorát že netuším co. Co se změnilo.
„Jako malej jsi měl svůj pokoj?“
„Jo.“
„Měls tam skříň s věcmi?“
Jasně že jsem měl skříň s věcmi.
„Otevři ji.“
Miki se posral. Jak ji mám asi sakra otevřít? Navíc už dávno není.
„Nedělej ze sebe debila, Ziky. Otevři ji v duchu.“
Fajn. Ani jsem se na toho debila neozval.
Vyvolal jsem si v duchu svůj bejvalej pokoj. Kterej byl můj, když jsem byl ještě malej a netrestanej.
Vyvolal jsem skříň z šedivýho plastu, ve který jsem měl věci. Otevřel jsem ji.
Objevily se police. Prázdný. Pouze na prostřední byla krabice. Zabalená v papíru. Ovázaná stuhou.
„To je Dar, Ziky. Když tu stuhu rozvážeš, je tvůj.“
Málem jsem zved ruku, abych za ni zatáhl.
„Správně, Ziky. Když Dar přijmeš, začne běžet čas. Pár desítek minut. Víc ne. Nedokážu to přesně odhadnout.“
„A bude se dít co?“
„Po tu dobu dokážeš metamorfovat. Přizpůsobit se. Splynout.“
Miki se promnul oči.
„Pochopíš to. Neboj.“
Dobrá. Dejme tomu. A co to další? Třeba stáhnutí dat do mozku?
„Spustí se to spolu s Darem. Ještě něco?“
Jo. Mám toho tuny. Ale co mě fakt zajímá – proč tam byl Overal a Mína?
„Protože je znáš. Navíc tam nebyli.“
Není nad jasnou odpověď. Už mě to lehce zmáhalo.
„Byl jsem to já, Ziky. Dokážu být za někoho jinýho. Bylo to nutný. Nepřemejšlej o tom.“
Jasně. Nebudu o tom přemejšlet.
Stačí jen, že to bylo nutný.
Možná to ani nutný nebylo.
Možná to jen bylo.
Možná se tím Miki jenom bavil.
Seděl jsem na kavalci. V cele. Sám. Mína byl někde pryč. Zbejval mi den a kousek. I když prakticky mi žádněj čas nezbejval.
Musím přežít Směnu. Pak musím do Velína. Mám to nalinkovaný a nic nejde přehodit.
Zavřel jsem oči. V duchu si povzdech. Máš plnej diář, Ziky.
„Máš plnej diář, Ziky.“
Otevřel jsem oči. Mína stál mezi mřížema.
No a co. Nemám čas na zábavu. Nejsem na dětským hřišti.

„Nerozčiluj se. A gratuluju.“

Jasně. Dobrý. Jsem na Marsu. Půl kiláku pod zemí. Mám tu fanouška. Svět není tak zlej.

„Máš nějaký plán?“

Mám spoustu plánů, Míno. Se v plánech topím. Akorát že mi všechny přijdou nějak k hovnu.

„Možná bys měl znova zkouknout hologram.“

„Asi jo. Můžeš zůstat u mříží?“

Míno přikejv. Vytáh jsem z kapsy čip. Aktivoval ho.

Vyskočil obraz Velína. Procházel jsem ho ze všech stran. Bylo na něm zachycený všechno. I dozorcí. Ne v pohybu, ale na obvyklejších stanovištích. Sedm dozorců.

I jeden by byl moc.

Vůbec jsem netušil, jak bude Dar v reálu fungovat. Se změním v robota? V užovku? Bude ta změna trvat? Bude hned? Do hajzlu.

Nikdo mi nic neřek. Nechali mě projít očištěm. Jsem stejně chytřej jak předtím. Možná jediný co, že vím, jak vypadá můj mozek.

„Ziky. Máš v sobě všechno, co potřebuješ. Až odblokuješ Dar, tak ti to docvakne. Věř mi.“

Co to je do hajzlu za kec. Nevěřím ničemu.

Sedm dozorců. Kamery. Čidla. Skenery. Detektory. Něco tady chybí. Tohle přece nemůže bejt všechno.

„Seš si jistej, že vidím všechno?“

„Jasně, Ziky. Ten hologram je od Devianta. Chce ty data. Proč by ti něco tajil?“

Netuším. Kurva, jak to mám vědět. Nevím. Nevím nevím nevím.

„Kdyby tě chtěl sejmout, tak už nejsi. Nesral by se s něčím komplikovaným. Normálně by ti urval hlavu. Žádný složitý manévry.“

Jasně, Míno. Urval by mi hlavu. Jen tak. Přátelsky. Mezi řečí.

Otáčel jsem hologramem kolem dokola. Zvětšoval ho. Převracel. Nic.

Pořád jsem měl pocit, že je tam ještě něco. Co je skrytý. Co nemám vidět. Byl to jen pocit, ale nemoh jsem se ho zbavit. Co tam na mě do prdele čeká?

Stále víc a víc jsem byl přesvědčen, že dozorcí jsou jen zástěrka. Že to není to hlavní.

Jeden z dozorců se mi líbil míň než ostatní. Seděl za stolem. V křesle. U stěny. Koukal do monitoru před sebou.

Ostatní měli kolem sebe několik obrazovek. Tenhle jen jednu. Nějaký důležitý zmrdr.

Seděl těsně u stěny, ale ne úplně těsně. Když jsem to hodně zvětšil, byla vidět mezera. Copak tam je?

Vyjel jsem zoom na maximum. Nic. Funkce se zasekla. Ten neznámej prostor mezi křeslem a stěnou mě začal zajímat. Znovu jsem vyjel zoom. Nic.

Dostal jsem vztek. Sevřel ruku v pěst. Pak jsem ji povolil.

Mozek mi řek, že můžu. Sám od sebe. Poslech jsem. Napřáh se.

Srazil jsem dlaní dozorce na zem. Za ním byl ve stěně vejklenek. Z vejklenku vykukoval Lam.

Malá, ale neuvěřitelně výkonná zabijácká svině.

Takže dobrý. Musím si to srovnat.

Prvák, dokážu sáhnout do hologramu.

Druhák, ve Velíně na mě čeká schovanej hajzl, kterej se řídí myšlenkovou stopou. Můžu se změnit třeba v kolotoč, ale dostane mě stejně.

Třeták, Deviant mi o tom nic neřek.

Jo.

Nelíbilo se mi to od začátku.

Ted' se mi to přestalo líbit úplně.

Stál jsem u pásu. Přebíral odpad. Vybíral to, co ještě šlo použít. Nestíhal jsem. Jako vždy. Norma nad mý síly. Sral jsem na to.

V hlavě mi šrotovalo jediný. Jak mám do hajzu tohle přežít.

Věděl jsem, kdo je Lam. Znal jsem ho ze Země. Jeden můj klient ho měl jako pojistku.

„Ziky, něco ti povím. Lam je fajnověj. Vodstřelí každýho. Bez rozdílu. Nejde se před ním schovat.“

Měl ho místo popravčí čtyř. Pozval toho, kdo se provinil, k sobě. Přátelský setkání. Úsměv a upřímnej stisk ruky. Pak někde z kouta vykuk Lam. Během pár vteřin bylo po všem. Lam dotyčným uvařil mozek.

Fungoval neomylně. Místo pachovej stopy šel po otisku myšlenek. Nemusel zabíjet hned. Moh počkat. Libovolně dlouho. Nezapomínal.

Každěj trestanec měl svou složku. Mimo skenu oka, otisků prstů a DNA byl ve složce i otisk mozku. Lam ho dokázal přečíst.

Ty krávo. Nebyl problém, aby si ta malá svině pamatovala otisky všech, co tu byli se mnou.

Tuhle zrůdičku objevili někde na okraji Vesmíru. Možná ještě dál. Dost dlouho trvalo, než ji dostali pod kontrolu.

Abych řek pravdu, Lam se nedal stoprocentně ovládat. Proto měl údajně pojistku. Netušil jsem jakou.

Fungoval celkem jednoduše. Někoho si vyhlíd. Nakouk mu do mozku. Zamk ho do Smyčky. Pak nahodil spínač. Mozek se utavil.

Nešlo s tím nic dělat. Bylo to příliš rychlý. Brutální.

Nešlo se na to připravit. A i kdybyste o tom věděli, bylo by vám to k hovnu.

Nepochyboval jsem o tom, že až vlezu do Velína, že mě Lam zaregistruje. Porovná s databází. Vyhodnotí jako narušitele. Odrovná.

Mrsknul jsem další elektronickej sajrajt do přepravky. Čas plynul. Už by správně měla bejt plná. Chtěl jsem ji doplnit hologramem. Neměl jsem ho.

Neměl jsem ani jeden. Potřeboval jsem jich aspoň šest. Nejmén. Jinak půjdu na Procházku. Místo do Velína.

Všechno se posere. Totálně. Kurva, kde jsou.

Projel jsem všechny kapsy. Nic. Kouk jsem do přepravy. Pár sraček na dně. Prakticky prázdná. Do hajzlu.

Má být plná. Chytil jsem se okraje stolu. Kurva. Plná. Plná po okraj. Úplně, totálně, naprosto plná.

Kouk jsem znova do přepravy. Elektronicejch sraček tam bylo mnohem víc. Skoro po okraj. Akorát mi přišlo, že se povrch nějak propadá. Kroutí. Smeká sem a tam.

Zklidni se. Do prdele, zklidni se. Dorovnej se a táhni do hajzlu. Přeju si to. Slyšíš? Přeju si to!

Přeprava byla plná. Nádherně plná. Po okraj plná. Samý fajnový věcičky, co ještě půjdou milionkrát použít.

Asi ten očistec nebyl úplně marnej. Jo. Asi nebyl.

Kop jsem plnou přepravku pod pás. Kouk na Mínu. Díval se na mě. Bez výrazu. Netečně. Jak kdyby to všechno dávno čekal.

Stál jsem u pásu. V hlavě se mi začal rýsovat plán.

Možná to nebyl úplně nejlepší plán.

Ale byl.

Možná mám šanci.

Možná to dám.

Šli jsem s Mínou k Deviantovi. Nedíval jsem se na nikoho. V hlavě mi šrotovalo. Obracel jsem svůj plán ze všech stran. Spousta děr. Spousta hluchých míst. Občas spolíhání na zázrak. Bylo to ale lepší, než nic.

Moh jsem to zabalit předem. To bych ale musel být někdo jinej.

„Proč chceš k Deviantovi?“

Proč. To je přece jasný. Vůbec netuším, co se mnou bude, až rozbalím Dar. Potřebuju, aby mě někdo přikryl. Aby zatáh oponu. A pak taky se potřebuju dostat do služebních prostor. Nepochybuju, že Deviant ví jak.

A potřebuju ještě jedno. Jeho civilní jméno. Dost pochybuju, že mu tohle vybrala matka. Pokud nějakou měl.

Mína se už na nic neptal. Vešli jsme do další chodby. Na jejím konci seděl před svou celou Deviant. Na stoličce, která pod ním nebyla vidět.

Zastavil jsem se před ním. Mína zůstal kus vzadu. Tohle byla moje akce. Tohle si vyřídím sám.

„Potřebuju dvě věci.“

Deviant se na mě podíval. Podrbal se na břiše.

„Ještě jsi nic nepřines. Nic jsi neudělal. Asi tu nic nedostaneš.“

Kurva. Tyhle rádoby chytrý kecy mě sraly. Nemám čas tady hrát nějakou dojebanou slovní číтанou.

„Potřebuju být sám. Myslím úplně sám. Chvilí. Nevím, jak dlouho. A pak potřebuju otevřít průchod. A potřebuju to v tomhle pořadí. A potřebuju to hned. Bez keců. Jinak si ty svý data nakreslí.“

Deviant se zamračil. Pak se zamračil ještě víc. Stáh ksicht do zlověstného šklebu. Asi jsem měl ustoupit. Že se jako bojím. Zatnul jsem pěsti.